

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

15 januari 2019

WETSONTWERP

**houdende instemming met het Verdrag
inzake de internationale bescherming van
volwassenen, gedaan te 's-Gravenhage
op 13 januari 2000**

INHOUD

	Blz.
Samenvatting	3
Memorie van toelichting	4
Voorontwerp	13
Advies van de Raad van State	14
Wetsontwerp	16
Verdrag	17

OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 8, § 1, 1°, VAN DE WET VAN 15 DECEMBER
2013 WERD DE IMPACTANALYSE NIET GEVRAAGD.

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

15 janvier 2019

PROJET DE LOI

**portant assentiment à la Convention
sur la protection internationale des adultes,
faite à La Haye
le 13 janvier 2000**

SOMMAIRE

	Pages
Résumé	3
Exposé des motifs	4
Avant-projet	13
Avis du Conseil d'État	14
Projet de loi	16
Convention	32

CONFORMÉMENT À L'ARTICLE 8, § 1er, 1°, DE LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 2013,
L'ANALYSE D'IMPACT N'A PAS ÉTÉ DEMANDÉE.

De regering heeft dit wetsontwerp op 15 januari 2019 ingediend.

Le gouvernement a déposé ce projet de loi le 15 janvier 2019.

De “goedkeuring tot drukken” werd op 15 januari 2019 door de Kamer ontvangen.

Le “bon à tirer” a été reçu à la Chambre le 15 janvier 2019.

N-VA	:	Nieuw-Vlaamse Alliantie
PS	:	Parti Socialiste
MR	:	Mouvement Réformateur
CD&V	:	Christen-Democratisch en Vlaams
Open Vld	:	Open Vlaamse liberalen en democraten
sp.a	:	socialistische partij anders
Ecolo-Groen	:	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen
cdH	:	centre démocrate Humaniste
VB	:	Vlaams Belang
PTB-GO!	:	Parti du Travail de Belgique – Gauche d'Ouverture
DéFI	:	Démocrate Fédéraliste Indépendant
PP	:	Parti Populaire
Vuye&Wouters	:	Vuye&Wouters

Afkortingen bij de nummering van de publicaties:

DOC 54 0000/000: Parlementair document van de 54e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer
 QRVA: Schriftelijke Vragen en Antwoorden
 CRIV: Voorlopige versie van het Integraal Verslag
 CRABV: Beknopt Verslag
 CRIV: Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)

PLEN: Plenum
 COM: Commissievergadering
 MOT: Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)

Abréviations dans la numérotation des publications:

DOC 54 0000/000: Document parlementaire de la 54e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif
 QRVA: Questions et Réponses écrites
 CRIV: Version Provisoire du Compte Rendu intégral
 CRABV: Compte Rendu Analytique
 CRIV: Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes)

PLEN: Séance plénière
 COM: Réunion de commission
 MOT: Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)

Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers

Bestellingen:
 Natieplein 2
 1008 Brussel
 Tel.: 02/ 549 81 60
 Fax: 02/549 82 74
 www.dekamer.be
 e-mail: publicaties@dekamer.be

De publicaties worden uitsluitend gedrukt op FSC gecertificeerd papier

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants

Commandes:
 Place de la Nation 2
 1008 Bruxelles
 Tél.: 02/ 549 81 60
 Fax: 02/549 82 74
 www.lachambre.be
 courriel: publications@lachambre.be

Les publications sont imprimées exclusivement sur du papier certifié FSC

SAMENVATTING

Dit wetsontwerp beoogt de ratificatie toe te laten het Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 inzake de internationale bescherming van volwassenen, waarin een aantal regels van internationaal privaatrecht worden omschreven. Het Verdrag heeft een exclusief federaal karakter, zoals bevestigd door de groep Gemengde Verdragen.

Volgens de Bijzondere Commissie van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht, die aan de basis van deze tekst ligt, was een harmonisatie van de nationale regels van internationaal privaatrecht nodig omwille van de veroudering van de bevolking en van het aantal ziekten verbonden aan hoge leeftijd dat blijft groeien. Het Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 inzake de internationale bescherming van volwassenen is het resultaat van deze wens tot harmonisatie. Volgens de instellingen van de Europese Unie maakt de ratificatie van dit bedrag een belangrijk element uit van het creëren van een gemeenschappelijke juridische ruimte. Dit Verdrag is reeds van kracht in 12 lidstaten van de Europese Unie. Dit zijn de redenen die de regering er toe hebben aangezet om de ratificatie van dit instrument en zijn tenuitvoerlegging in de Belgische rechtelijke orde te beogen.

Dit Verdrag voorziet een aantal conflictenregels, regels van erkenning en regels van samenwerking tussen de staten die partij zijn met het oog op het verzekeren van de grensoverschrijdende bescherming van personen ouder dan 18 jaar, die in het intern recht geïntegreerd moeten worden.

RÉSUMÉ

Le présent projet de loi a pour objet de permettre la ratification de la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 sur la protection internationale des adultes, qui définit un certain nombre de règles de droit international privé. C'est une Convention à caractère exclusivement fédéral comme l'a affirmé le Groupe des Traités mixtes.

Selon la Commission spéciale de la Conférence de La Haye de droit international privé, à l'origine de ce texte, une harmonisation des règles nationales de droit international privé s'imposait à cause du vieillissement de la population et du nombre de maladies liées au grand âge qui ne cesse de croître. La Convention de La Haye du 13 janvier 2000 sur la protection internationale des adultes est le fruit de cet objectif d'harmonisation. De l'avis des institutions de l'Union européenne, la ratification de cette Convention constitue un élément important dans la mise en place d'un espace judiciaire commun. Cette Convention est déjà en vigueur dans 12 États membres de l'Union européenne. Ce sont ces raisons qui ont poussé le Gouvernement à envisager la ratification de cet instrument et sa mise en œuvre dans l'ordre juridique belge.

Cette Convention prévoit un certain nombre de règles de conflit de lois, de reconnaissance et de coopération entre États parties en vue d'assurer la protection transfrontière des personnes de plus de 18 ans qu'il faut intégrer dans le droit interne.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

1. Inleiding

De regering heeft de eer u het Verdrag van 13 januari 2000 inzake de internationale bescherming van volwassenen ter instemming voor te leggen. Het is tot stand gekomen in het kader van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht.

Dit Verdrag is – net als het Verdrag van 's-Gravenhage van 19 oktober 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen – gegrond op de beslissing van 29 mei 1993 van de staten vertegenwoordigd op de zeventiende zitting van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht. Tijdens die zitting werd gesproken over een herziening van het Verdrag van 5 oktober 1961 betreffende de bevoegdheid der autoriteiten en de toepasselijke wet inzake de bescherming van minderjarigen en over een eventuele uitbreiding van het toepassingsgebied ervan tot de bescherming van onbekwame meerderjarigen. De tekst van voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 is het resultaat van het werk van een speciale diplomatieke commissie die een voorontwerp van tekst opstelde. Die tekst werd vervolgens besproken tijdens de zittingen van de commissie van 20 september 1999 en 2 oktober 1999.

Overeenkomstig artikel 57 van voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000, is het internationaal in werking getreden op 1 januari 2009.

Uit een resolutie 2008/2123(INI) van het Europees Parlement van 18 december 2008 (PBEU, nr. C 45 E/71, 23 februari 2010) blijkt goed het belang dat dergelijke bekrachtiging zou hebben voor Europa. Dit Verdrag zou immers bijdragen tot de totstandbrenging van een effectieve Europese civielrechtelijke ruimte, in het bijzonder dankzij geharmoniseerde regels voor de erkenning en tenuitvoerlegging van de rechterlijke beslissingen van de lidstaten in andere lidstaten. Bovendien zou de toepassing ervan de bescherming van personen die zich in een delicate en kwetsbare situatie bevinden sterk verbeteren en ervoor zorgen dat verzoeken tot samenwerking, informatieverschaffing of erkenning en tenuitvoerlegging snel moeten kunnen worden afgehandeld. In de resolutie werd beklemtoond dat een harmonisatie des te noodzakelijker was gelet op het toenemende verkeer van kwetsbare personen (bijvoorbeeld gepensioneerden) op het grondgebied van de lidstaten en gelet op

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

1. Introduction

Le Gouvernement a l'honneur de soumettre à votre assentiment la Convention du 13 janvier 2000 sur la protection internationale des adultes. Elle est élaborée dans le cadre de la Conférence de La Haye de droit international privé.

Cette Convention – ainsi que celle de La Convention de La Haye du 19 octobre 1996 concernant la compétence, la loi applicable, la reconnaissance, l'exécution et la coopération en matière de responsabilité parentale et de mesures de protection des enfants – trouve son origine dans la Décision du 29 mai 1993 des États représentés à la Dix-septième session de la Conférence de La Haye de droit international privé. Au cours de cette session, il a été question d'une révision de la Convention du 5 octobre 1961 concernant la compétence des autorités et la loi applicable en matière de protection des mineurs, d'une part, et d'une éventuelle extension de son champ d'application à la protection des incapables majeurs. Le texte de la Convention de 2000 du 13 janvier 2000 précitée est le fruit d'une commission spéciale à caractère diplomatique qui élaborait un avant-projet de texte. Il fut débattu par la suite lors des séances de la Commission des 20 septembre et 2 octobre 1999.

Conformément à son article 57, la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 précitée est entrée en vigueur dans l'ordre international le 1er janvier 2009.

Une résolution 2008/2123 (INI) du Parlement européen du 18 décembre 2008 (J.O.U.E., n° C 45 E/71, 23 février 2010) démontre bien l'intérêt que présenterait pareille ratification pour l'Europe. En effet, cette Convention contribuerait à créer un véritable espace européen dans le cadre de la justice civile, notamment grâce à un régime harmonisé de reconnaissance et d'exécution des décisions judiciaires des États membres dans d'autres États membres. En outre, son application améliorerait grandement la protection des personnes caractérisées par leur fragilité et leur vulnérabilité, en apportant une nécessaire célérité aux demandes de coopération, d'information ou de reconnaissance et d'exécution. La résolution soulignait qu'une harmonisation était d'autant plus nécessaire que, d'une part, la circulation des personnes vulnérables (par exemple, les personnes retraitées) sur le territoire des États membres est un phénomène qui prend de l'ampleur et, d'autre

de sterk uiteenlopende nationale wetgevingen van de lidstaten ter zake.

Gelet op het voorgaande werd de commissie in de resolutie verzocht om “zodra er voldoende ervaring is opgedaan met de werking van het Verdrag van Den Haag [...] bij het Europees Parlement een wetsvoorstel in te dienen inzake versterking van de samenwerking tussen de lidstaten en verbetering op het stuk van de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen met betrekking tot de bescherming van meerderjarigen, van volmachten wegens handelingsonbekwaamheid en van permanente volmachten”. De commissie werd meer in het bijzonder verzocht om “de optie van toetreding van de Gemeenschap tot het Verdrag van Den Haag na te gaan”.

De beginselen vervat in voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 zijn vaak gebaseerd op de beginselen van voornoemd Verdrag van 19 oktober 1996. Laatstgenoemd Verdrag werd op 28 mei 2014 door België bekrachtigd en is ten aanzien van België in werking getreden op 1 september 2014. Door voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 te bekrachtigen, zal de Belgische staat zich voorzien van een coherent stelsel van internationaal privaatrecht ten aanzien van zowel minderjarige als meerderjarige kwetsbare personen, waarbij bepaalde specifieke kenmerken die eigen zijn aan het statuut van elk van beide categorieën van personen in acht worden genomen.

De werkgroep Gemengde Verdragen van de Interministeriële Conferentie voor het buitenlands beleid, opgericht door het samenwerkingsakkoord van 8 maart 1994 tussen de federale overheid, de Gemeenschappen en de Gewesten over de nadere regelen voor het sluiten van gemengde verdragen, heeft het exclusief federaal karakter van de bekrachtiging van dit internationaal instrument bevestigd.

België heeft het Verdrag van 13 januari 2000 ondertekend op 6 februari 2017 en wenst het te bekrachtigen door middel van dit ontwerp van wet.

2. Retroacta

In tegenstelling tot de aangelegenheid van de ouderlijke verantwoordelijkheid, die het voorwerp heeft uitgemaakt van tal van verdragen waarbij regels van internationaal privaatrecht werden ingevoerd, hebben de internationale instellingen momenteel weinig belangstelling getoond voor de internationale bescherming van volwassenen.

part, qu'il existe une grande disparité entre leurs législations nationales à ce propos.

Vu ce qui précède, elle invitait la Commission à présenter au Parlement “dès qu'une expérience suffisante du fonctionnement de la convention de La Haye aura été acquise, une proposition législative visant à renforcer la coopération entre États membres ainsi qu'à améliorer la reconnaissance et l'exécution des décisions sur la protection des adultes ainsi que des mandats d'incapacité et les mandats permanents”. Plus spécialement, elle appelait la Commission à “évaluer la possibilité pour la Communauté d'adhérer à la convention de La Haye”.

Les principes contenus dans la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 précitée se sont souvent inspirés de ceux de la Convention du 19 octobre 1996 précitée. Cette dernière a été ratifiée par la Belgique le 28 mai 2014 et est entrée en vigueur à l'égard de celle-ci le 1er septembre 2014. En ratifiant la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 précitée, l'État belge se dotera d'un système cohérent de droit international privé à l'égard des personnes vulnérables, qu'elles soient mineures ou majeures, tout en respectant certaines spécificités propres au statut de chacune de ces deux catégories de personnes.

Le Groupe “Traités Mixtes” de la conférence interministérielle de la Politique étrangère, institué par l'accord de coopération du 8 mars 1994 entre l'État fédéral, les Communautés et les Régions relatif aux modalités de conclusion des traités mixtes, a affirmé le caractère exclusivement fédéral de la ratification de cet instrument international.

La Belgique a signé la Convention du 13 janvier 2000 le 6 février 2017 et souhaite, par ce projet de loi, la ratifier.

2. Rétroactes

Contrairement à la matière de la responsabilité parentale qui a fait l'objet de nombreuses conventions instituant des règles de droit international privé, la protection internationale des adultes a suscité, pour l'instant, peu d'intérêt auprès des institutions internationales.

Hoewel de beginselen van het Verdrag van 's-Gravenhage van 2000 volkomen nieuw zijn, heeft de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht reeds de gelegenheid gehad om de bescherming van onbekwame personen gedeeltelijk te reglementeren via het Verdrag van 17 juli 1905 betreffende de curatele en soortgelijke maatregelen van bescherming dat bepaalde staten (Italië, Polen, Portugal en Roemenië) nog steeds bindt.

Volgens de speciale commissie van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht die deze tekst heeft opgesteld, drong een harmonisatie van de nationale regels van internationaal privaatrecht zich op wegens de vergrijzing van de bevolking en het voortdurend toenemende aantal ouderdomsziekten. Als voorbeeld haalde zij aan dat gezien het aantal personen dat beslist om het laatste deel van zijn leven in een milder klimaat door te brengen, de practici immers nood hebben aan duidelijke en vergelijkbare normen, vooral als de betrokken personen een vermogen bezitten.

Een harmonisatie van de regels van internationaal privaatrecht inzake de bescherming van onbekwame meerderjarigen wordt noodzakelijk op een tijdstip waarop in de nationale wetgevingen specifieke regels van internationaal privaatrecht ter zake worden vastgesteld.

Het is in die context dat de delegaties van deskundigen die aanwezig waren tijdens de zeventiende zitting van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht hebben beslist om het toepassingsgebied van het Verdrag van 5 oktober 1961 betreffende de bevoegdheid der autoriteiten en de toepasselijke wet inzake de bescherming van minderjarigen – dat inmiddels voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 19 oktober 1996 is geworden – uit te breiden tot de meerderjarigen, maar met een modernisering van de regels. De bepalingen van voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 gelijken sterk op die van voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 19 oktober 1996 aangezien de deskundigen de regels van het nieuwe Verdrag hebben opgesteld op grond van die van het Verdrag van 's-Gravenhage van 1996, hoewel zij zijn aangepast aan de specifieke situatie van de bescherming van volwassenen.

Même si les principes de la Convention de La Haye de 2000 sont inédits, la Conférence de La Haye de droit international privé a déjà eu l'occasion de réglementer, pour partie, la protection des personnes incapables via la Convention du 17 juillet 1905 concernant l'interdiction et mesures de protection analogues qui lient encore certains États (Italie, Pologne, Portugal et Roumanie).

Selon la Commission spéciale de la Conférence de La Haye de droit international privé, à l'origine de ce texte, une harmonisation des règles nationales de droit international privé s'imposait à cause du vieillissement de la population et du nombre de maladies liées au grand âge qui ne cesse de croître. En effet, à titre d'exemple, elle relevait qu'avec le nombre de personnes qui décident de passer la dernière partie de leur vie sous un climat plus clément, les praticiens ont besoin de normes claires et semblables, surtout si les personnes concernées possèdent un patrimoine.

Une harmonisation des règles de droit international privé dans la matière de la protection des incapables majeurs devient une nécessité à l'heure où les législations nationales dégagent des règles de droit international privé spécifiques sur le sujet.

C'est dans ce contexte que les délégations d'experts présentes au cours de la Dix-septième session de la Conférence de La Haye de droit international privé ont décidé d'étendre le champ d'application de la Convention du 5 octobre 1961 concernant la compétence des autorités et la loi applicable en matière de protection des mineurs – devenue entre-temps la Convention de La Haye du 19 octobre 1996 précitée – aux majeurs mais en en modernisant les règles. Les dispositions de la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 précitée sont fort semblables à celles de la Convention de La Haye du 19 octobre 1996 précitée car les experts ont établi les règles de la nouvelle Convention en fonction de celles de la Convention de La Haye de 1996, quitte à ce qu'elles soient adaptées à la situation spécifique de protection des adultes.

3. Doelstellingen, toepassingsgebied en voorwerp van het Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 inzake de internationale bescherming van volwassenen

3.1. Doelstellingen van het Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 inzake de internationale bescherming van volwassenen

Deze doelstellingen zijn opgenomen in de preambule van het Verdrag. Het Verdrag heeft tot doel:

— te voorzien in de bescherming in internationale situaties van volwassenen die vanwege een stoornis of onvoldoende persoonlijke capaciteiten niet in staat zijn hun belangen te behartigen;

— conflicten te vermijden tussen de rechtsstelsels van de ondertekenende staten ten aanzien van de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bescherming van volwassenen;

— te herinneren aan het belang van internationale samenwerking ter bescherming van volwassenen;

— te bevestigen dat de belangen van de volwassene en de eerbiediging van zijn of haar waardigheid en onafhankelijkheid voorop dienen te staan.

3.2. Toepassingsgebied en voorwerp van het Verdrag van 13 januari 2000 inzake de internationale bescherming van volwassenen

Het Verdrag is van toepassing op personen die ouder zijn dan 18 jaar (artikel 2, eerste lid).

Het is eveneens van toepassing op de maatregelen die eventueel werden genomen vóór zij de volwassen leeftijd bereikten maar verder toegepast blijven worden nadat de minderjarige de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt (artikel 2, tweede lid). Dat beginsel biedt de mogelijkheid een zekere continuïteit te waarborgen in toepassing van de internationale instrumenten die de bescherming van zowel meerderjarige als minderjarige onbekwamen beogen te verzekeren, te weten voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 19 oktober 1996 en voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000.

Het Verdrag heeft tot doel:

“a) de Staat aan te wijzen waarvan de autoriteiten bevoegd zijn maatregelen te nemen ter bescherming van de persoon of het vermogen van de volwassene;

3. Objectifs, champ d'application et objet de la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 sur la protection internationale des adultes

3.1. Objectifs de la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 sur la protection internationale des adultes

Ces objectifs sont inscrits dans le préambule de cette Convention:

— assurer dans les situations à caractère international la protection des adultes, qui en raison d'une altération ou d'une insuffisance de leurs facultés personnelles, ne sont plus en état de pourvoir à leurs intérêts;

— éviter des conflits entre les systèmes des États signataires en matière de compétence, de loi applicable, de reconnaissance et d'exécution des mesures de protection des adultes;

— rappeler l'importance de la coopération internationale pour la protection des adultes;

— affirmer que l'intérêt de l'adulte et le respect de sa dignité et de sa volonté doivent être des considérations primordiales;

3.2. Champ d'application et objet de la Convention du 13 janvier 2000 sur la protection internationale des adultes

La Convention est applicable aux personnes de plus de 18 ans (article 2, § 1er).

Elle s'applique également aux mesures qui auraient été prises avant qu'elles ne soient devenues adultes mais qui continueraient à être appliquées après que le mineur ait atteint 18 ans (article 2, § 2). Ce principe permet d'assurer une certaine continuité dans l'application des instruments internationaux qui tendent à assurer la protection des incapables, qu'ils soient majeurs ou mineurs, à savoir la Convention de La Haye du 19 octobre 1996 précitée et la Convention de La Haye de 13 janvier 2000 précitée.

La Convention a pour objet:

“a) de déterminer l'État dont les autorités ont compétence pour prendre des mesures tendant à la protection de la personne ou des biens de l'adulte;

b) het recht aan te wijzen dat door die autoriteiten in de uitoefening van hun bevoegdheid dient te worden toegepast;

c) het recht aan te wijzen dat op de vertegenwoordiging van de volwassene dient te worden toegepast;

d) te voorzien in de erkenning en de tenuitvoerlegging van de bedoelde beschermende maatregelen in alle Verdragsluitende Staten;

e) tussen de autoriteiten van de Verdragsluitende Staten een zodanige samenwerking tot stand te brengen als noodzakelijk is voor het verwezenlijken van de doelstellingen van dit Verdrag." (artikel 1).

De maatregelen kunnen met name betrekking hebben op:

"a) de vaststelling van handelingsonbekwaamheid en de instelling van een beschermend regime;

b) de plaatsing van de volwassene onder de bescherming van een gerechtelijke of administratieve autoriteit;

c) voogdij, curatele en overeenkomstige rechtsinstellingen;

d) de aanwijzing en de taken van enige persoon of lichaam, belast met de zorg voor de persoon of het vermogen van de volwassene, of die de volwassene vertegenwoordigt of bijstaat;

e) de plaatsing van de volwassene in een inrichting of op een andere plaats waar bescherming kan worden geboden;

f) het beheer over, de instandhouding of de vervreemding van het vermogen van de volwassene;

g) de machtiging tot een bijzondere interventie ter bescherming van de persoon of het vermogen van de volwassene." (artikel 3).

Zijn echter uitgesloten van het toepassingsgebied van het verdrag:

"a) onderhoudsverplichtingen;

b) de sluiting, de nietigverklaring of de ontbinding van een huwelijk of van een daarmee gelijk te stellen relatie, alsmede de scheiding van tafel en bed;

c) huwelijksvermogensregimes of soortgelijke regimes die van toepassing zijn op met het huwelijk gelijk te stellen relaties;

b) de déterminer la loi applicable par ces autorités dans l'exercice de leur compétence;

c) de déterminer la loi applicable à la représentation de l'adulte;

d) d'assurer la reconnaissance et l'exécution des mesures de protection dans tous les États contractants;

e) d'établir entre les autorités des États contractants la coopération nécessaire à la réalisation des objectifs de la Convention." (article 1er).

Les mesures peuvent porter entre autres sur:

"a) la détermination de l'incapacité et l'institution d'un régime de protection;

b) la mise de l'adulte sous la sauvegarde d'une autorité judiciaire ou administrative;

c) la tutelle, la curatelle et les institutions analogues;

d) la désignation et les fonctions de toute personne ou organisme chargé de s'occuper de la personne ou des biens de l'adulte, de le représenter ou de l'assister;

e) le placement de l'adulte dans un établissement ou tout autre lieu où sa protection peut être assurée;

f) l'administration, la conservation ou la disposition des biens de l'adulte;

g) l'autorisation d'une intervention ponctuelle pour la protection de la personne ou des biens de l'adulte." (article 3).

Sont par contre exclus de son domaine d'action:

"a) les obligations alimentaires;

b) la formation, l'annulation et la dissolution du mariage ou d'une relation analogue ainsi que la séparation de corps;

c) les régimes matrimoniaux et les régimes de même nature applicables aux relations analogues au mariage;

d) trusts of erfopvolging;

e) sociale zekerheid;

f) overheidsmaatregelen van algemene aard op het gebied van gezondheidszorg;

g) maatregelen, met betrekking tot een persoon genomen op grond van door die persoon begane strafbare feiten;

h) beslissingen inzake het recht op asiel en inzake toelating;

i) maatregelen uitsluitend gericht op de openbare veiligheid.” (artikel 4).

Gelet op de continuïteitsdoelstelling van deze beide instrumenten, is voornoemd Verdrag van ‘s-Gravenhage van 13 januari 2000 op het stuk van de internationale bevoegdheidsregels en de verwijzingsregels die eigen zijn aan deze aangelegenheid – in zekere mate – gebaseerd op voornoemd Verdrag van ‘s-Gravenhage van 1996.

Zo is de gewone verblijfplaats – of de nieuwe gewone verblijfplaats – van de volwassene bepalend voor de bevoegdheid van de gerechtelijke of administratieve autoriteiten van een verdragsluitende staat (art. 5). Dat zal enkel anders zijn wanneer de volwassene een vluchteling of een internationaal verplaatste persoon is (art. 6) of wanneer andere nationale autoriteiten beter in staat zijn dergelijke maatregel te nemen omdat zulks in het belang is van de volwassene (artt. 7 en 8). De maatregelen met strikt territoriale uitwerking, de maatregelen van tijdelijke aard of de maatregelen genomen in spoedeisende gevallen maken eveneens het voorwerp uit van een afwijkende bijzondere regeling (artikelen 9 tot 11).

Naar het voorbeeld van hetgeen waarin is voorzien voor het Verdrag van ‘s-Gravenhage van 1996, past de autoriteit die bevoegd is om maatregelen te nemen die de volwassene betreffen of om ze ten uitvoer te leggen, haar eigen materieel recht toe (artt. 13 en 14). Het bestaan, de uitoefeningsmodaliteiten, de intrekking en het tenietgaan van de vertegenwoordigingsbevoegdheden zijn afhankelijk van de gewone verblijfplaats van de volwassene of van een van de in artikel 15, § 2 vermelde rechtsstelsels die uitdrukkelijk schriftelijk is aangewezen (art. 15). De toepassing van het buitenlands recht kan van de hand worden gewezen indien zij in strijd is met de openbare orde (art. 21).

In hoofdstuk IV zijn bepaalde beginselen vastgelegd die toepasselijk zijn op de erkenning en de tenuitvoerlegging van de buitenlandse maatregelen met betrekking

d) les trusts et successions:

e) la sécurité sociale;

f) les mesures publiques de caractère général en matière de santé;

g) les mesures prises à l’égard d’une personne en conséquence d’infractions pénales commises par cette personne;

h) les décisions sur le droit d’asile et en matière d’immigration;

i) les mesures ayant pour seul objectif la sécurité publique.” (article 4).

Vu l’objectif de continuité de ces deux instruments, la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 précitée s’est – dans une certaine mesure – inspirée de la Convention de La Haye de 1996 précitée pour déterminer des règles de compétence internationale et de conflit de lois propres à cette matière

Ainsi, c’est la résidence habituelle – ou la nouvelle résidence habituelle – de l’adulte qui fonde la compétence des autorités judiciaires ou administratives d’un État contractant (art. 5). Il n’en sera autrement que lorsque l’adulte sera réfugié, internationalement déplacé (art. 6) ou si d’autres autorités étatiques sont mieux à même de prendre ce genre de mesure parce que cela est conforme à son intérêt (art. 7 et 8). Les mesures à effet strictement territorial, à caractère temporaire ou adoptées en cas d’urgence font également l’objet d’un régime particulier dérogatoire (articles 9 à 11).

A l’exemple de ce qui est prévu pour la Convention de La Haye de 1996, l’autorité compétente pour adopter des mesures qui concernent l’adulte ou pour les mettre en œuvre applique son propre droit matériel (art. 13 et 14). L’existence, les modalités d’exercice, le retrait et l’extinction des pouvoirs de représentation sont quant à eux fonction de la résidence habituelle de l’adulte ou d’une des lois mentionnées dans l’article 15, § 2, expressément par écrit (art. 15). L’application du droit étranger peut être écartée si elle est contraire à l’ordre public (art. 21).

Le chapitre IV détermine certains principes applicables à la reconnaissance et à l’exécution des mesures étrangères relatives à des adultes (art. 22 à 27) tandis

tot volwassenen (artt. 22 tot 27) terwijl hoofdstuk V de nadere regels bevat voor de samenwerking tussen de staten die partij zijn bij het Verdrag. Die nadere regels veronderstellen de aanwijzing van een centrale autoriteit in elke verdragsluitende staat (art. 28).

4. Stand van de Belgische wetgeving inzake vertegenwoordiging en maatregelen ter bescherming van volwassenen en wijzigingen die moeten worden aangebracht

Het Verdrag treedt in werking op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van een termijn van drie maanden na de nederlegging van de akte van bekrachtiging van België (artikel 57, tweede lid, a), van voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000) en heeft op die datum uitwerking in de Belgische rechtsorde.

Aangezien de bescherming van onbekwame meerderjarigen en de regels van internationaal privaatrecht uitsluitend federale aangelegenheden zijn, moet de federale wetgever dit Verdrag bekrachtigen.

Thans zijn de gemeenrechtelijke regels waarin is voorzien in het Wetboek van internationaal privaatrecht van toepassing (artt. 22 e.v., artt. 27, 33 en 35). Die regels zullen worden gewijzigd door verschillende bepalingen inzake de tenuitvoerlegging van voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000: nieuwe gerechtelijke procedure inzake erkenning van de buitenlandse beschermingsmaatregelen die voor de vrederechten wordt behandeld, nieuwe internationale bevoegdheidsregels en nieuwe verwijzingsregels die toepasselijk zijn, aanpassing van de bestaande regels voor de integratie van de nieuwe vereiste van voorafgaand overleg in geval van plaatsing in het buitenland bevolen door een Belgische rechter of in geval van plaatsing in België bevolen door een buitenlandse autoriteit.

Voorvoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 bevat, in grote lijnen, internationale bevoegdheidsregels die vergelijkbaar zijn met die waarin is voorzien in het Verdrag van 's-Gravenhage van 1996. De internationale bevoegdheidsregels vermeld in artikel 33 van het Wetboek van internationaal privaatrecht daarentegen dekken groter aantal situaties dan deze bedoeld in deze twee instrumenten.

De regels van het Verdrag beogen enkel de internationale situaties die binnen het domein van het Verdrag vallen, te weten in hoofdzaak het geval van een persoon die in verdragsluitende Staat verblijft, of, bij gebreke hiervan, voor de dringende maatregelen, die zich in zo een Staat bevindt.

que le chapitre V organise les modalités de coopération entre États parties à la Convention. Ces modalités supposent la mise en place d'une autorité centrale dans chaque État contractant (art. 28).

4. L'État de la législation belge en matière de représentation et des mesures de protection des adultes et modifications qui s'imposent

La Convention entrera en vigueur le premier jour du mois suivant l'expiration d'une période de trois mois après le dépôt de l'instrument de ratification de la Belgique (article 57, § 2, a), de la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 précitée) et sort ses effets dans l'ordre juridique belge à cette date.

Puisque la protection des personnes incapables majeures et les règles de droit international privé sont des matières exclusivement fédérales, c'est au législateur fédéral à ratifier cette Convention.

En l'état actuel, ce sont les règles de droit commun prévues par le Code de droit international privé qui s'appliquent (art. 22 et s., art. 27, 33 et 35). Ces règles seront modifiées par plusieurs dispositions de mise en œuvre de la Convention du 13 janvier 2000 précitée: nouvelle procédure judiciaire de reconnaissance des mesures de protection étrangères traitée devant les justices de paix, nouvelles règles de compétence internationale et nouvelles règles de conflit de lois applicables, adaptation des règles existantes pour intégrer la nouvelle exigence de consultation préalable en cas de placement à l'étranger ordonné par un juge belge ou en cas de placement en Belgique ordonné par une autorité étrangère.

La Convention de La Haye du 13 janvier 2000 précitée contient, dans les grandes lignes, des règles de compétence internationale similaires à celles prévues par la Convention de La Haye de 1996. Les règles de compétence internationale énoncées à l'article 33 du Code de droit international privé, en revanche, couvrent un plus grand nombre de situations que celles visées dans ces deux instruments..

En effet, les règles de la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 précitée ne visent que les situations internationales entrant dans le domaine de la Convention, à savoir essentiellement le cas d'une personne résidant dans un État contractant ou, à défaut, pour les mesures urgentes, se trouvant dans un tel État.

Het behouden van bepaalde huidige regels inzake internationale bevoegdheid in artikel 33 van het Wetboek van internationaal privaatrecht heeft dus een bepaald belang.

In voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 is voorzien in een aantal aanknopingscriteria die sterk gelijken op die waarin is voorzien in het Verdrag van 's-Gravenhage van 19 oktober 1996. De bekrachtiging van voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 1996 heeft echter een herziening van de verwijzingsregels met betrekking tot minderjarigen teweeggebracht. De bekrachtiging van het Verdrag van 's-Gravenhage van 2000 zou de hervorming van alle toepasselijke rechtsregels met betrekking tot onbekwamen die voortaan van hun leeftijden zullen afhangen, moeten voltooien (Verdrag van 's-Gravenhage van 1996 voor personen die jonger zijn dan achttien jaar en Verdrag van 2000 voor personen die ouder zijn dan achttien jaar).

Het Verdrag laat de staten die partij erbij zijn alle ruimte voor het organiseren van de procedure voor de erkenning van de buitenlandse maatregelen (art. 23) maar legt een aantal weigeringsgronden vast die vermeld zijn in artikel 22 ervan die zich onderscheiden van deze die vermeld zijn in artikel 25 van het Wetboek van internationaal privaatrecht. Met het oog op samenhang met het stelsel van erkenning van de buitenlandse rechterlijke beslissingen inzake minderjarigen, zou een specifiek stelsel van erkenning voor kwetsbare meerderjarigen moeten worden ingevoerd waarvan het onderzoek, in het verlengde van de hervorming van 2013 inzake onbekwamen, aan de vrederechter zal worden voorgelegd omdat dat een nabijheidsrechter is die over een zekere ervaring ter zake beschikt.

Voortaan is een voorafgaande toestemming vereist wanneer een plaatsing in een andere staat die partij is bij voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 moet geschieden. Die nieuwe verplichting moet niet alleen in de procedures inzake erkenning van buitenlandse beslissingen worden geïntegreerd maar ook in het kader van de Belgische plaatsingsmaatregelen die in het buitenland ten uitvoer moeten worden gelegd.

Gelet op het voorgaande zou de bekrachtiging van het Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 inzake de internationale bescherming van volwassenen verschillende wijzigingen van het Wetboek van internationaal privaatrecht en van het Gerechtelijk Wetboek ten gevolge moeten hebben.

Le maintien de certaines règles de compétence internationale actuelles de l'article 33 du Code de droit international privé conserve donc un certain intérêt.

La Convention de La Haye du 13 janvier 2000 précitée a précisé un certain nombre de critères de rattachement fort semblables à ceux de la Convention de La Haye du 19 octobre 1996. Or, la ratification de la Convention de La Haye du 19 octobre 1996 précitée a occasionné une refonte des règles de conflit de lois relatives aux mineurs. La ratification de la Convention de La Haye de 2000 devrait achever la réforme de l'ensemble des règles de droit applicable relatives aux incapables qui dépendront désormais de leurs âges (Convention de La Haye de 1996 pour les moins de dix-huit ans et Convention de 2000 pour les plus de dix-huit ans).

La Convention laisse toute latitude aux États parties à la Convention pour organiser la procédure de reconnaissance des mesures étrangères (art. 23) mais arrête un certain nombre de motifs de refus énoncés en son article 22 qui se démarquent de ceux inscrits dans l'article 25 du Code de droit international privé. Par souci de cohérence avec le régime de reconnaissance des décisions judiciaires étrangères relatives aux mineurs, un régime de reconnaissance spécifique aux personnes vulnérables majeures devrait être mis en place dont l'examen sera, dans la continuité de la réforme de 2013 sur les personnes incapables, soumis au juge de paix parce que c'est un juge de proximité qui dispose d'une certaine expérience dans cette matière.

Désormais, une autorisation préalable est requise lorsqu'un placement doit avoir lieu dans un autre État partie à la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 précitée. Cette nouvelle contrainte doit être intégrée non seulement dans les procédures de reconnaissance des décisions étrangères mais aussi dans le cadre des mesures de placement belges à exécuter à l'étranger.

Vu ce qui précède, la ratification de la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 sur la protection internationale des adultes devrait entraîner plusieurs modifications du Code de droit international privé et du Code judiciaire.

5. Kennisgevingen

Zoals reeds het geval is met betrekking tot voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 19 oktober 1996 zal de FOD Justitie worden aangewezen als centrale autoriteit belast met de naleving van de door voornoemd Verdrag van 's-Gravenhage van 13 januari 2000 aan haar opgelegde verplichtingen. Alle verzoeken van derde staten of van Belgische autoriteiten moeten stelselmatig langs voornoemde FOD worden doorgezonden. Om dat aan de buitenlandse autoriteiten te melden, zal België een verklaring in die zin afleggen, zulks op grond van de artikelen 32, tweede lid, en 42 van voornoemd Verdrag van 13 januari 2000.

De minister van Buitenlandse Zaken,

Didier REYNDERS

De minister van Justitie,

Koen GEENS

5. Notifications

Comme c'est le déjà le cas à propos de la Convention de La Haye du 19 octobre 1996 précitée, le SPF Justice sera désigné comme Autorité centrale chargée de satisfaire aux obligations qui lui sont imposées par la Convention de La Haye du 13 janvier 2000 précitée. C'est par celui-ci que devront transiter systématiquement toutes les demandes émanant d'États tiers ou d'autorités belges. Pour le signaler aux autorités étrangères, la Belgique effectuera une déclaration en ce sens, sur base des articles 32, § 2, et 42 de la Convention du 13 janvier 2000 précitée.

Le ministre des Affaires étrangères,

Didier REYNDERS

Le ministre de la Justice,

Koen GEENS

VOORONTWERP VAN WET

onderworpen aan het advies van de Raad van State

**Voorontwerp van wet houdende instemming met het
Verdrag inzake de internationale bescherming van
volwassenen, gedaan te 's-Gravenhage
op 13 januari 2000**

Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Art. 2. Het Verdrag inzake internationale bescherming van volwassenen, gedaan te 's-Gravenhage op 13 januari 2000, zal volkomen gevolg hebben.

AVANT-PROJET DE LOI

soumis à l'avis du Conseil d'État

**Avant-projet de loi portant assentiment
à la Convention sur la protection internationale
des adultes, faite à La Haye
le 13 janvier 2000**

Article 1er. La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Art. 2. La Convention relative à la protection internationale des adultes, faite à La Haye le 13 janvier 2000, sortira son plein et entier effet.

**ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE
NR. 64.507/2 VAN 21 NOVEMBER 2018**

Op 23 oktober 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de minister van Justitie verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van wet “houdende instemming met het Verdrag inzake de internationale bescherming van volwassenen, gedaan te 's-Gravenhage op 13 januari 2000”.

Het voorontwerp is door de tweede kamer onderzocht op 21 november 2018. De kamer was samengesteld uit Pierre Vandernoot, kamervoorzitter, Luc Detroux en Patrick Ronvaux, staatsraden, Sébastien Van Drooghenbroeck en Marianne Dony, assessoren, en Bernadette Vigneron, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Xavier Delgrange, eerste auditeur-afdelingshoofd.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Pierre Vandernoot.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 21 november 2018.

*

Aangezien de adviesaanvraag ingediend is op basis van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten “op de Raad van State”, gecoördineerd op 12 januari 1973, beperkt de afdeling Wetgeving overeenkomstig artikel 84, § 3, van de voornoemde gecoördineerde wetten haar onderzoek tot de rechtsgrond van het voorontwerp,^{1†} de bevoegdheid van de steller van de handeling en de te vervullen voorafgaande vormvereisten.

Wat die drie punten betreft, geeft het voorontwerp aanleiding tot de volgende opmerkingen.

¹ † Aangezien het om een voorontwerp van wet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

**AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT
N° 64.507/2 DU 21 NOVEMBRE 2018**

Le 23 octobre 2018, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par le ministre de la Justice à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, sur un avant-projet de loi “portant assentiment à la Convention sur la protection internationale des adultes, faite à La Haye le 13 janvier 2000”.

L'avant-projet a été examiné par la deuxième chambre le 21 novembre 2018. La chambre était composée de Pierre Vandernoot, président de chambre, Luc Detroux et Patrick Ronvaux, conseillers d'État, Sébastien Van Drooghenbroeck et Marianne Dony, assessors, et Bernadette Vigneron, greffier.

Le rapport a été présenté par Xavier Delgrange, premier auditeur chef de section.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de Pierre Vandernoot.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 21 novembre 2018.

*

Comme la demande d'avis est introduite sur la base de l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 2°, des lois “sur le Conseil d'État”, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation limite son examen au fondement juridique de l'avant-projet^{1†}, à la compétence de l'auteur de l'acte ainsi qu'à l'accomplissement des formalités préalables, conformément à l'article 84, § 3, des lois coordonnées précitées.

Sur ces trois points, l'avant-projet appelle les observations suivantes.

¹ † S'agissant d'un avant-projet de loi, on entend par “fondement juridique” la conformité aux normes supérieures.

ONDERZOEK VAN HET VOORONTWERP

INDIENINGSBESLUIT

Een indieningsbesluit heeft, in de regel, geen aanhef.

De aanhefverwijzingen moeten dus weggelaten worden.

DISPOSITIEF

Artikel 1

Het voorontwerp van wet strekt tot het verlenen van instemming aan een verdrag.

Sinds 25 mei 2014 gaat het met toepassing van de artikelen 74 en 167, § 2, van de Grondwet om een monocamerale aangelegenheid.²

Bijgevolg moet in artikel 1 van het voorontwerp vermeld worden dat de ontworpen wet een aangelegenheid regelt als bedoeld in artikel 74 (en niet in artikel 77) van de Grondwet.

De griffier,

Bernadette VIGNERON

De voorzitter,

Pierre VANDERNOOT

² Artikel 74 van de Grondwet bepaalt:
“In afwijking van artikel 36 wordt de federale wetgevende macht gezamenlijk uitgeoefend door de Koning en de Kamer van volksvertegenwoordigers voor de andere aangelegenheden dan die bedoeld in de artikelen 77 en 78”.

Artikel 167, § 2, van de Grondwet luidt als volgt:

“De Koning sluit de verdragen, met uitzondering van die welke betrekking hebben op de aangelegenheden bedoeld in § 3. Deze verdragen hebben eerst gevolg nadat zij de instemming van de Kamer van volksvertegenwoordigers hebben verkregen”.

EXAMEN DE L'AVANT-PROJET

ARRÊTÉ DE PRÉSENTATION

Un arrêté de présentation est, en règle, dépourvu de préambule.

Les visas seront donc supprimés.

DISPOSITIF

Article 1er

L'avant-projet de loi tend à porter assentiment à un traité.

Depuis le 25 mai 2014, il s'agit d'une matière monocamérale en application des articles 74 et 167, § 2, de la Constitution².

Par conséquent, l'article 1er de l'avant-projet doit mentionner que la loi en projet règle une matière visée à l'article 74 (et non à l'article 77) de la Constitution.

Le greffier,

Bernadette VIGNERON

Le président,

Pierre VANDERNOOT

² L'article 74 de la Constitution dispose comme suit:
“Par dérogation à l'article 36, le pouvoir législatif fédéral s'exerce collectivement par le Roi et la Chambre des représentants pour les matières autres que celles visées aux articles 77 et 78”.
L'article 167, § 2, de la Constitution est rédigé de la manière suivante:

“Le Roi conclut les traités, à l'exception de ceux qui portent sur les matières visées au paragraphe 3. Ces traités n'ont d'effet qu'après avoir reçu l'assentiment de la Chambre des représentants”.

WETSONTWERP

FILIP,

KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,
ONZE GROET.

Op de voordracht van de minister van Buitenlandse zaken en van de minister van Justitie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

De minister van Buitenlandse Zaken en de minister van Justitie zijn ermee belast het ontwerp van wet, waarvan de tekst hierna volgt, in onze naam bij de Kamer van volksvertegenwoordigers in te dienen:

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Het Verdrag inzake internationale bescherming van volwassenen, gedaan te 's-Gravenhage op 13 januari 2000, zal volkomen gevolg hebben.

Gegeven te Brussel, 11 januari 2019

FILIP

VAN KONINGSWEGE:

De minister van Buitenlandse Zaken,

Didier REYNDERS

De minister van Justitie,

Koen GEENS

PROJET DE LOI

PHILIPPE,

ROI DES BELGES,

À tous, présents et à venir,
SALUT.

Sur la proposition du ministre des Affaires étrangères et du ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

Le ministre des Affaires étrangères et le ministre de la Justice sont chargés de présenter en notre nom à la Chambre des représentants le projet de loi dont la teneur suit:

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

La Convention relative à la protection internationale des adultes, faite à La Haye le 13 janvier 2000, sortira son plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 11 janvier 2019

PHILIPPE

PAR LE ROI:

Le ministre des Affaires étrangères,

Didier REYNDERS

Le ministre de la Justice,

Koen GEENS

Vertaling

Verdrag inzake de internationale bescherming van volwassenen

9

VERDRAG INZAKE DE INTERNATIONALE BESCHERMING VAN VOLWASSENEN

De Staten die dit Verdrag hebben ondertekend,
Gelet op de noodzaak te voorzien in de bescherming in internationale situaties van volwassenen die vanwege een stoornis in of ontoereikendheid van hun persoonlijke vermogens niet in staat zijn hun belangen te behartigen,
Geleid door de wens conflicten te vermijden tussen hun rechtsstelsels ten aanzien van de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bescherming van volwassenen,
Herinnerend aan het belang van internationale samenwerking voor de bescherming van volwassenen,
Verklarend dat de belangen van de volwassene en de eerbiediging van zijn of haar waardigheid en onafhankelijkheid voorop dienen te staan,
Hebben overeenstemming bereikt over de volgende bepalingen:

HOOFDSTUK I – TOEPASSINGSGEBIED VAN HET VERDRAG

Artikel 1

1. Dit Verdrag is in internationale situaties van toepassing op de bescherming van volwassenen die vanwege een stoornis in of ontoereikendheid van hun persoonlijke vermogens niet in staat zijn hun belangen te behartigen.
2. Het heeft tot doel
 - a. de Staat aan te wijzen waarvan de autoriteiten bevoegd zijn maatregelen te nemen ter bescherming van de persoon of het vermogen van de volwassene;
 - b. het recht aan te wijzen dat door die autoriteiten in de uitoefening van hun bevoegdheid dient te worden toegepast;
 - c. het recht aan te wijzen dat op de vertegenwoordiging van de volwassene dient te worden toegepast;
 - d. te voorzien in de erkenning en de tenuitvoerlegging van de bedoelde beschermende maatregelen in alle Verdragsluitende Staten;
 - e. tussen de autoriteiten van de Verdragsluitende Staten een zodanige samenwerking tot stand te brengen als noodzakelijk is voor het verwezenlijken van de doelstellingen van dit Verdrag.

Artikel 2

1. Voor de toepassing van dit Verdrag is een volwassene een persoon die de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.
2. Het Verdrag is eveneens van toepassing op maatregelen met betrekking tot een volwassene die op het tijdstip waarop de maatregelen werden genomen, de leeftijd van 18 jaar niet had bereikt.

Artikel 3

De in artikel 1 bedoelde maatregelen kunnen met name betrekking hebben op:

- a. de vaststelling van handelingsonbekwaamheid en de instelling van een beschermend regime;
- b. de plaatsing van de volwassene onder de bescherming van een gerechtelijke of administratieve autoriteit;
- c. voogdij, curatele en overeenkomstige rechtsinstellingen;
- d. de aanwijzing en de taken van enige persoon of lichaam, belast met de zorg voor de persoon of het vermogen van de volwassene, of die de volwassene vertegenwoordigt of bijstaat;
- e. de plaatsing van de volwassene in een inrichting of op een andere plaats waar bescherming kan worden geboden;
- f. het beheer over, de instandhouding of de vervreemding van het vermogen van de volwassene;
- g. de machtiging tot een bijzondere interventie ter bescherming van de persoon of het vermogen van de volwassene.

Artikel 4

1. Het Verdrag is niet van toepassing op:

- a. onderhoudsverplichtingen;
- b. de sluiting, de nietigverklaring of de ontbinding van een huwelijk of van een daarmee gelijk te stellen relatie, alsmede de scheiding van tafel en bed;
- c. huwelijksvermogensregimes of soortgelijke regimes die van toepassing zijn op met het huwelijk gelijk te stellen relaties;
- d. trusts of erfopvolging;
- e. sociale zekerheid;
- f. overheidsmaatregelen van algemene aard op het gebied van gezondheidszorg;
- g. maatregelen, met betrekking tot een persoon genomen op grond van door die persoon begane strafbare feiten;
- h. beslissingen inzake het recht op asiel en inzake toelating;
- j. maatregelen uitsluitend gericht op de openbare veiligheid.

2. Het eerste lid laat met betrekking tot de daarin bedoelde aangelegenheden onverlet de bevoegdheid van een persoon om als vertegenwoordiger van de volwassene op te treden.

HOOFDSTUK II – BEVOEGDHEID

Artikel 5

1. De gerechtelijke of administratieve autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waar de volwassene zijn gewone verblijfplaats heeft, zijn bevoegd maatregelen te nemen die strekken tot de bescherming van diens persoon of vermogen.

2. In geval van verplaatsing van de gewone verblijfplaats van de volwassene naar een andere Verdragsluitende Staat, zijn de autoriteiten van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats bevoegd.

Artikel 6

1. Ten aanzien van volwassen vluchtelingen en volwassenen die ten gevolge van onlusten die in hun land plaatsvinden naar een ander land zijn verplaatst, hebben de autoriteiten van de Verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan deze volwassenen ten gevolge van hun verplaatsing aanwezig zijn, de bevoegdheid bedoeld in het eerste lid van artikel 5.
2. Het bepaalde in het vorige lid is eveneens van toepassing op volwassenen van wie de gewone verblijfplaats niet kan worden vastgesteld.

Artikel 7

1. Behalve ten aanzien van volwassen vluchtelingen of volwassenen die ten gevolge van onlusten die in hun land plaatsvinden, naar een ander land zijn verplaatst, zijn de autoriteiten van een Verdragsluitende Staat waarvan de volwassene de nationaliteit heeft, bevoegd maatregelen te nemen ter bescherming van de persoon of het vermogen van de volwassene, indien zij van oordeel zijn dat zij beter in staat zijn de belangen van de volwassene te beoordelen, en nadat zij de autoriteiten die ingevolge artikel 5 of artikel 6, tweede lid, bevoegd zijn, daarvan mededeling hebben gedaan.
2. Deze bevoegdheid wordt niet uitgeoefend indien de autoriteiten die ingevolge artikel 5, artikel 6, tweede lid, of artikel 8 bevoegd zijn, de autoriteiten van de Staat waarvan de volwassene de nationaliteit heeft, hebben medegedeeld, dat zij de door de omstandigheden vereiste maatregelen hebben genomen, of dat zij hebben besloten dat geen maatregelen moeten worden genomen dan wel dat een procedure bij hen aanhangig is.
3. De maatregelen die ingevolge het eerste lid zijn genomen, houden op van kracht te zijn zodra de autoriteiten die ingevolge artikel 5, artikel 6, tweede lid, of artikel 8 bevoegd zijn, de door de omstandigheden vereiste maatregelen hebben genomen of hebben besloten dat geen maatregelen moeten worden genomen. Deze autoriteiten doen dienovereenkomstig mededeling aan de autoriteiten die de maatregelen in overeenstemming met het eerste lid hebben genomen.

Artikel 8

1. De autoriteiten van een Verdragsluitende Staat die ingevolge de artikelen 5 of 6 bevoegd zijn, kunnen, indien zij van oordeel zijn dat zulks in het belang is van de volwassene, uit eigen beweging of op verzoek van de autoriteit van een andere Verdragsluitende Staat, de autoriteiten van een van de in het tweede lid genoemde Staten verzoeken maatregelen te nemen ter bescherming van de persoon of het vermogen van de volwassene. Het verzoek kan betrekking hebben op alle of bepaalde aspecten van deze bescherming.
2. De Verdragsluitende Staten wier autoriteiten op de in het vorige lid bedoelde wijze kunnen worden aangezocht, zijn:
 - a. een Staat waarvan de volwassene de nationaliteit heeft;
 - b. de Staat waar de volwassene zijn vorige gewone verblijfplaats had;
 - c. een Staat waar vermogen van de volwassene is gelegen;
 - d. de Staat waarvan de autoriteiten schriftelijk zijn gekozen door de volwassene om maatregelen te nemen die strekken tot zijn of haar bescherming;
 - e. de Staat van de gewone verblijfplaats van een persoon die een nauwe band met de volwassene heeft en bereid is zorg te dragen voor zijn of haar bescherming;
 - f. de Staat op het grondgebied waarvan de volwassene aanwezig is, waar het betreft de bescherming van diens persoon.

3. Indien de overeenkomstig de voorgaande leden aangewezen autoriteit haar bevoegdheid niet aanvaardt, blijven de ingevolge artikel 5 of 6 bevoegde autoriteiten van de Verdragsluitende Staat bevoegd.

Artikel 9

De autoriteiten van een Verdragsluitende Staat waar vermogen van de volwassene is gelegen, zijn bevoegd beschermende maatregelen te nemen ten aanzien van dat vermogen, voorzover deze maatregelen verenigbaar zijn met de maatregelen genomen door de ingevolge de artikelen 5 tot en met 8 bevoegde autoriteiten.

Artikel 10

1. In alle spoedeisende gevallen zijn de autoriteiten van iedere Verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan de volwassene of het vermogen van de volwassene zich bevindt, bevoegd om alle noodzakelijke beschermende maatregelen te nemen.

2. De maatregelen die ingevolge het voorgaande lid zijn genomen ten aanzien van een volwassene die zijn gewone verblijfplaats heeft in een Verdragsluitende Staat vervallen zodra de ingevolge de artikelen 5 tot en met 9 bevoegde autoriteiten de door de omstandigheden vereiste maatregelen hebben genomen.

3. De maatregelen die ingevolge het eerste lid zijn genomen ten aanzien van een volwassene die zijn gewone verblijfplaats heeft in een niet-Verdragsluitende Staat vervallen in elke Verdragsluitende Staat zodra de door de omstandigheden vereiste maatregelen, welke zijn genomen door de autoriteiten van een andere Staat, in de betrokken Verdragsluitende Staat worden erkend.

4. De autoriteiten die ingevolge het eerste lid maatregelen hebben genomen, doen daarvan zo mogelijk mededeling aan de autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waar de volwassene zijn gewone verblijfplaats heeft.

Artikel 11

1. Bij wijze van uitzondering zijn de autoriteiten van een Verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan de volwassene zich bevindt, bevoegd om ter bescherming van diens persoon tijdelijke maatregelen te nemen waarvan de territoriale werking beperkt is tot die Staat, voor zover dergelijke maatregelen verenigbaar zijn met maatregelen die reeds door de ingevolge de artikelen 5 tot en met 8 bevoegde autoriteiten zijn genomen en na daarvan mededeling te hebben gedaan aan de ingevolge artikel 5 bevoegde autoriteiten.

2. De ingevolge het voorgaande lid genomen maatregelen ten aanzien van een volwassene die zijn gewone verblijfplaats heeft in een Verdragsluitende Staat, houden op van kracht te zijn zodra de ingevolge de artikelen 5 tot en met 8 bevoegde autoriteiten zich hebben uitgesproken over de door de omstandigheden mogelijk vereiste maatregelen.

Artikel 12

Onverminderd het bepaalde in artikel 7, derde lid, blijven de maatregelen die met toepassing van de artikelen 5 tot en met 9 zijn genomen van kracht overeenkomstig het daarin bepaalde, ook indien een verandering in de omstandigheden de grond waarop de bevoegdheid was gebaseerd, heeft weggenomen, zolang de ingevolge het Verdrag bevoegde autoriteiten deze maatregelen niet hebben gewijzigd, vervangen of beëindigd.

HOOFDSTUK III – TOEPASSELIJK RECHT**Artikel 13**

1. De autoriteiten van de Verdragsluitende Staten oefenen de bevoegdheid die hun ingevolge het bepaalde in Hoofdstuk II is toegekend uit onder toepassing van hun eigen recht.
2. Zij kunnen echter, voorzover de bescherming van de persoon of het vermogen van de volwassene dit vereist, bij wijze van uitzondering het recht van een andere Staat waarmee de omstandigheden nauw verband houden, toepassen of daarmee rekening houden.

Artikel 14

Indien een in een Verdragsluitende Staat genomen maatregel in een andere Verdragsluitende Staat wordt uitgevoerd, wordt de wijze van uitvoering ervan beheerst door het recht van die andere Staat.

Artikel 15

1. Het bestaan, de omvang, de wijziging en het tenietgaan van vertegenwoordigingsbevoegdheden die zijn verleend door een volwassene, hetzij bij een overeenkomst, hetzij bij een eenzijdige rechtshandeling, teneinde te worden uitgeoefend wanneer deze volwassene niet in staat zal zijn om zijn belangen te behartigen, worden beheerst door het recht van de Staat waar de volwassene op het tijdstip van de overeenkomst of de rechtshandeling zijn gewone verblijfplaats heeft, tenzij een van de in het tweede lid genoemde rechtsstelsels uitdrukkelijk schriftelijk is aangewezen.
2. De Staten waarvan het recht kan worden aangewezen, zijn:
 - a. een Staat waarvan de volwassene de nationaliteit bezit;
 - b. een Staat waar de volwassene eerder zijn gewone verblijfplaats had;
 - c. een Staat waar vermogen van de volwassene is gelegen, met betrekking tot dat vermogen;
3. De wijze waarop deze vertegenwoordigingsbevoegdheden worden uitgeoefend, wordt beheerst door het recht van de Staat waarin zij worden uitgeoefend.

Artikel 16

Wanneer vertegenwoordigingsbevoegdheden als bedoeld in artikel 15 niet worden uitgeoefend op een wijze die de bescherming van de persoon of het vermogen van de volwassene voldoende verzekert, kunnen zij worden ingetrokken of gewijzigd door maatregelen, genomen door een autoriteit die ingevolge het Verdrag bevoegd is. Wanneer dergelijke vertegenwoordigingsbevoegdheden worden ingetrokken of gewijzigd, dient zoveel mogelijk rekening te worden gehouden met het ingevolge artikel 15 aangewezen recht.

Artikel 17

1. De geldigheid van een rechtshandeling, tot stand gekomen tussen een derde en een andere persoon die op grond van het recht van de Staat waar de rechtshandeling tot stand is gekomen bevoegd zou zijn als vertegenwoordiger van de volwassene op te treden, kan niet worden aangetast en de derde kan niet aansprakelijk worden gesteld op de enkele grond dat ingevolge het door de bepalingen van dit hoofdstuk aangewezen recht de ander niet bevoegd was als vertegenwoordiger van de volwassene op te treden, tenzij de derde wist of had moeten weten dat deze bevoegdheid door dit recht werd beheerst.
2. Het voorgaande lid is alleen van toepassing indien de rechtshandeling tot stand is gekomen tussen personen die zich op het grondgebied van eenzelfde Staat bevinden.

Artikel 18

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing, zelfs indien het daardoor aangewezen recht het recht is van een Staat die niet een Verdragsluitende Staat is.

Artikel 19

In dit hoofdstuk wordt onder „recht” verstaan het in een Staat geldende recht, met uitsluiting van regels van conflictenrecht van die Staat.

Artikel 20

Dit hoofdstuk laat onverlet de bepalingen van het recht van de Staat waarin de volwassene dient te worden beschermd, die dwingend van toepassing zijn, ongeacht het recht dat anders van toepassing zou zijn.

Artikel 21

De toepassing van het door de bepalingen van dit hoofdstuk aangewezen recht kan slechts worden geweigerd indien deze toepassing kennelijk in strijd zou zijn met de openbare orde.

HOOFDSTUK IV – ERKENNING EN TENUITVOERLEGGING

Artikel 22

1. De door de autoriteiten van een Verdragsluitende Staat genomen maatregelen worden van rechtswege in alle andere Verdragsluitende Staten erkend.
2. Erkenning kan evenwel worden geweigerd:
 - a. indien de maatregel is genomen door een autoriteit waarvan de bevoegdheid niet gebaseerd was op of niet in overeenstemming was met een van de in de bepalingen van hoofdstuk II bedoelde gronden;
 - b. indien de maatregel, behoudens in een spoedeisend geval, is genomen in het kader van een gerechtelijke of administratieve procedure, zonder dat de volwassene in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord, zulks met schending van fundamentele beginselen van procesrecht van de aangezochte Staat;
 - c. indien de erkenning kennelijk in strijd is met de openbare orde van de aangezochte Staat, of in strijd is met een bepaling van het recht van die Staat, die dwingend van toepassing is, ongeacht het recht dat anders van toepassing zou zijn;
 - d. indien de maatregel onverenigbaar is met een maatregel die naderhand is genomen in een niet-Verdragsluitende Staat die ingevolge de artikelen 5 tot en met 9 bevoegd zou zijn geweest, en deze latere maatregel voldoet aan de vereisten voor erkenning in de aangezochte Staat;
 - e. indien de in artikel 33 bedoelde procedure niet in acht is genomen.

Artikel 23

Onverminderd artikel 22, eerste lid, kan iedere belanghebbende persoon de bevoegde autoriteiten van een Verdragsluitende Staat verzoeken een beslissing te nemen over de erkenning of de niet-erkenning van een in een andere Verdragsluitende Staat genomen maatregel. De procedure wordt beheerst door het recht van de aangezochte Staat.

Artikel 24

De autoriteit van de aangezochte Staat is gebonden aan de vaststelling van de feiten waarop de autoriteit van de Staat waar de maatregel is genomen haar bevoegdheid heeft gebaseerd.

Artikel 25

1. Indien maatregelen die in een Verdragsluitende Staat zijn genomen en daar uitvoerbaar zijn, in een andere Verdragsluitende Staat ten uitvoer moeten worden gelegd, worden zij op verzoek van een belanghebbende partij in die andere Staat uitvoerbaar verklaard of voor tenuitvoerlegging geregistreerd volgens de procedure die in het recht van laatstgenoemde Staat is voorzien.
2. Elke Verdragsluitende Staat gebruikt voor de verklaring van uitvoerbaarheid of de registratie een eenvoudige en snelle procedure.
3. De verklaring van uitvoerbaarheid of de registratie kan slechts op een van de in artikel 22, tweede lid, voorziene gronden worden geweigerd.

Artikel 26

Behoudens de toetsing die in verband met de toepassing van de voorgaande artikelen noodzakelijk is, mag geen toetsing plaatsvinden van de gronden waarop een genomen maatregel berust.

Artikel 27

Maatregelen genomen in een Verdragsluitende Staat en uitvoerbaar verklaard of voor tenuitvoerlegging geregistreerd in een andere Verdragsluitende Staat, worden in laatstgenoemde Staat ten uitvoer gelegd alsof deze maatregelen door de autoriteiten van die Staat waren genomen. De tenuitvoerlegging vindt plaats overeenkomstig het recht van de aangezochte Staat binnen de door dat recht voorziene grenzen.

HOOFDSTUK V – SAMENWERKING**Artikel 28**

1. Elke Verdragsluitende Staat wijst een Centrale Autoriteit aan die is belast met de naleving van de door het Verdrag aan haar opgelegde verplichtingen.
2. Federale Staten, Staten waarin meer dan een rechtsstelsel geldt en Staten die autonome territoriale eenheden omvatten, staat het vrij meer dan een Centrale Autoriteit aan te wijzen en de territoriale of personele reikwijdte van hun taken aan te geven. Een Staat die meer dan een Centrale Autoriteit heeft aangewezen, wijst de Centrale Autoriteit aan waaraan alle mededelingen kunnen worden gedaan met het oog op overbrenging daarvan aan de bevoegde Centrale Autoriteit binnen deze Staat.

Artikel 29

1. De Centrale Autoriteiten werken onderling samen en bevorderen de samenwerking tussen de bevoegde autoriteiten in hun Staten teneinde de doelstellingen van het Verdrag te verwezenlijken.
2. Zij nemen, in verband met de toepassing van het Verdrag, passende maatregelen om informatie te verstrekken over de wetgeving van en de beschikbare diensten in hun Staat op het gebied van de bescherming van volwassenen.

Artikel 30

De Centrale Autoriteit van een Verdragsluitende Staat neemt, hetzij rechtstreeks, hetzij via overheidsinstanties of andere instellingen, alle passende maatregelen teneinde:

- a. de informatie-uitwisseling, met alle middelen, tussen de bevoegde autoriteiten te bevorderen in omstandigheden waarop het Verdrag van toepassing is;
- b. op verzoek van een bevoegde autoriteit van een andere Verdragsluitende Staat bijstand te verlenen bij het opsporen van de volwassene, indien het ernaar uitzielt dat de volwassene zich op het grondgebied van de aangezochte Staat bevindt en bescherming nodig heeft.

Artikel 31

De bevoegde autoriteiten van een Verdragsluitende Staat kunnen, hetzij rechtstreeks, hetzij via andere instellingen, de aanwending van bemiddeling, verzoening of daarmee vergelijkbare methoden aanmoedigen teneinde minnelijke schikkingen te bewerkstelligen voor de bescherming van de persoon of het vermogen van de volwassene in de omstandigheden waarin het Verdrag van toepassing is.

Artikel 32

1. Wanneer een beschermende maatregel wordt overwogen, kunnen de ingevolge het Verdrag bevoegde autoriteiten, indien de omstandigheden van de volwassene dit vereisen, elke autoriteit van een andere Verdragsluitende Staat die informatie heeft die van belang is voor de bescherming van de volwassene, verzoeken deze informatie mede te delen.
2. Een Verdragsluitende Staat kan verklaren dat verzoeken ingevolge het eerste lid slechts via zijn Centrale Autoriteit aan zijn autoriteiten kunnen worden doorgeleid.
3. De bevoegde autoriteiten van een Verdragsluitende Staat kunnen de autoriteiten van een andere Verdragsluitende Staat verzoeken bijstand te verlenen bij de uitvoering van de ingevolge dit Verdrag genomen beschermende maatregelen.

Artikel 33

1. Indien een ingevolge de artikelen 5 tot en met 8 bevoegde autoriteit de plaatsing van de volwassene in een instelling of op een andere plaats waar bescherming kan worden geboden overweegt, en indien deze plaatsing dient te geschieden in een andere Verdragsluitende Staat, pleegt zij eerst overleg met de Centrale Autoriteit of een andere bevoegde autoriteit van laatstgenoemde Staat. Daartoe verstrekt zij een rapport over de volwassene, vergezeld van de redenen voor de voorgestelde plaatsing.
2. De beslissing over de plaatsing mag in de verzoekende Staat niet worden genomen indien de Centrale Autoriteit of een andere bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat binnen een redelijke termijn blijkt geeft van haar bezwaar.

Artikel 34

In alle gevallen waarin een volwassene is blootgesteld aan een ernstig gevaar, doen de bevoegde autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waar maatregelen voor de bescherming van de volwassene zijn genomen of worden overwogen, indien hun wordt medegedeeld dat de verblijfplaats van de volwassene is overgebracht naar of dat de volwassene zich bevindt in een andere Staat, aan de autoriteiten van die andere Staat mededeling van dit gevaar en de genomen of in overweging zijnde maatregelen.

Artikel 35

Een autoriteit vraagt of verstrekt geen informatie ingevolge dit hoofdstuk, indien volgens haar aannemelijk is dat een dergelijke handeling de persoon of het vermogen van de volwassene in gevaar zou kunnen brengen, of een ernstige bedreiging zou vormen voor de vrijheid of het leven van een familielid van de volwassene.

Artikel 36

1. Onverminderd de mogelijkheid om voor het verlenen van diensten een redelijke kostenvergoeding te vragen dragen Centrale Autoriteiten en andere overheidsinstanties van de Verdragsluitende Staten bij de toepassing van de bepalingen van dit hoofdstuk hun eigen kosten.
2. Een Verdragsluitende Staat kan met een of meer andere Verdragsluitende Staten overeenkomsten sluiten inzake de onderlinge verdeling van de kosten.

Artikel 37

Een Verdragsluitende Staat kan met een of meer andere Verdragsluitende Staten overeenkomsten sluiten met het oog op verbetering van de toepassing van dit hoofdstuk in hun onderlinge betrekkingen. De Staten die een zodanige overeenkomst hebben gesloten, zenden een afschrift daarvan aan de depositaris van het Verdrag.

HOOFDSTUK VI – ALGEMENE BEPALINGEN**Artikel 38**

1. De autoriteiten van de Verdragsluitende Staat waar een beschermende maatregel is genomen of een vertegenwoordigingsbevoegdheid is bevestigd, kunnen aan de persoon aan wie de bescherming van de persoon of het vermogen van de volwassene is toevertrouwd, op zijn verzoek, een verklaring verstrekken waarin wordt aangegeven in welke hoedanigheid die persoon kan optreden en welke bevoegdheden hem zijn verleend.
2. De in de verklaring aangegeven hoedanigheid en bevoegdheden worden geacht vast te staan met ingang van de datum van de verklaring, behoudens bewijs van het tegendeel.
3. Elke Verdragsluitende Staat wijst de autoriteiten aan die bevoegd zijn de verklaring op te stellen.

Artikel 39

Persoonlijke gegevens die op grond van het Verdrag zijn verzameld of verstrekt, mogen slechts worden gebruikt voor de doeleinden waarvoor zij zijn verzameld of verstrekt.

Artikel 40

De autoriteiten aan wie informatie wordt verstrekt, garanderen de vertrouwelijkheid daarvan in overeenstemming met het recht van hun Staat.

Artikel 41

Alle ingevolge dit Verdrag verzonden of afgegeven bescheiden zijn vrijgesteld van legalisatie of enige andere soortgelijke formaliteit.

Artikel 42

Elke Verdragsluitende Staat kan de autoriteiten aanwijzen tot wie de verzoeken bedoeld in de artikelen 8 en 33 dienen te worden gericht.

Artikel 43

1. Van de aanwijzingen bedoeld in de artikelen 28 en 42 wordt uiterlijk op de datum van de nederlegging van de akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van het Verdrag of van toetreding daartoe mededeling gedaan aan het Permanent Bureau van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht. Wijzigingen daarin worden eveneens medegedeeld aan het Permanent Bureau.

2. De in het tweede lid van artikel 32 bedoelde verklaring wordt afgelegd bij de depositaris van het Verdrag.

Artikel 44

Een Verdragsluitende Staat met verschillende rechtsstelsels of verzamelingen rechtsregels met betrekking tot de bescherming van de persoon of het vermogen van de volwassene is niet gehouden de bepalingen van het Verdrag toe te passen op conflicten die slechts deze verschillende rechtsstelsels of verzamelingen rechtsregels betreffen.

Artikel 45

Ten aanzien van een Staat die op het gebied van enige bij dit Verdrag geregelde aangelegenheid twee of meer rechtsstelsels of verzamelingen rechtsregels heeft die binnen verschillende territoriale eenheden van toepassing zijn,

- a. wordt een verwijzing naar de gewone verblijfplaats in die Staat uitgelegd als een verwijzing naar de gewone verblijfplaats in een territoriale eenheid;
- b. wordt een verwijzing naar de aanwezigheid van de volwassene in die Staat uitgelegd als een verwijzing naar aanwezigheid in een territoriale eenheid;
- c. wordt een verwijzing naar de ligging van vermogen van de volwassene in die Staat uitgelegd als een verwijzing naar de ligging van vermogen van de volwassene in een territoriale eenheid;
- d. wordt een verwijzing naar de Staat waarvan de volwassene de nationaliteit heeft, uitgelegd als een verwijzing naar de door het recht van die Staat aangewezen territoriale eenheid of, bij gebreke van ter zake dienende regels, naar de territoriale eenheid waarmee de volwassene de nauwste betrekkingen heeft;
- e. wordt een verwijzing naar de Staat waarvan de autoriteiten door de volwassene zijn gekozen, uitgelegd
 - als een verwijzing naar de territoriale eenheid indien de volwassene de autoriteiten van deze territoriale eenheid heeft gekozen;
 - als een verwijzing naar de territoriale eenheid waarmee de volwassene de nauwste betrekkingen heeft, indien de volwassene de autoriteiten van de Staat heeft gekozen zonder een bepaalde territoriale eenheid binnen de Staat te vermelden;
- f. wordt een verwijzing naar het recht van een Staat waarmee de situatie nauw verband houdt uitgelegd als een verwijzing naar het recht van een territoriale eenheid waarmee de situatie nauw verband houdt
- g. wordt een verwijzing naar het recht, de procedure of de autoriteit van de Staat waarin een maatregel is genomen, uitgelegd als een verwijzing naar het in die territoriale eenheid

- geldende recht of de daar geldende procedure of naar de autoriteit van de territoriale eenheid waarin die maatregel is genomen;
- h. wordt een verwijzing naar het recht, de procedure of de autoriteit van de aangezochte Staat uitgelegd als een verwijzing naar het in die territoriale eenheid geldende recht of de daar geldende procedure of naar de autoriteit van de territoriale eenheid waarin om erkenning of tenuitvoerlegging wordt verzocht;
 - i. wordt een verwijzing naar de Staat waar een beschermende maatregel dient te worden uitgevoerd, uitgelegd als een verwijzing naar de territoriale eenheid waar de maatregel dient te worden uitgevoerd;
 - j. wordt een verwijzing naar instellingen of autoriteiten van die Staat, anders dan Centrale Autoriteiten, uitgelegd als een verwijzing naar instellingen of autoriteiten die bevoegd zijn op te treden in de desbetreffende territoriale eenheid.

Artikel 46

Teneinde het op grond van hoofdstuk III toepasselijke recht aan te wijzen ten aanzien van een Staat die twee of meer territoriale eenheden omvat met ieder hun eigen rechtsstelsel of verzameling rechtsregels op het gebied van enige aangelegenheid die onder dit Verdrag valt, zijn de volgende regels van toepassing:

- a. indien in die Staat regels van kracht zijn waarin wordt vastgesteld van welke territoriale eenheid het recht van toepassing is, wordt het recht van die eenheid toegepast;
- b. bij gebreke van dergelijke regels is het recht van de desbetreffende territoriale eenheid, zoals in artikel 45 aangewezen, van toepassing.

Artikel 47

Teneinde het krachtens hoofdstuk III toepasselijke recht aan te wijzen ten aanzien van een Staat die twee of meer rechtsstelsels of verzamelingen rechtsregels heeft die op verschillende categorieën personen van toepassing zijn op het gebied van enige aangelegenheid die onder dit Verdrag valt, zijn de volgende regels van toepassing:

- a. indien in die Staat regels van kracht zijn waarin wordt vastgesteld welk van deze stelsels van toepassing is, vindt het desbetreffende stelsel toepassing;
- b. bij gebreke van dergelijke regels is het recht of de verzameling rechtsregels van toepassing waarmee de volwassene de nauwste band heeft.

Artikel 48

In de betrekkingen tussen de Verdragsluitende Staten treedt dit Verdrag in de plaats van het *Verdrag betreffende de curatele en soortgelijke maatregelen van bescherming*, ondertekend te 's-Gravenhage op 17 juli 1905.

Artikel 49

- i. Het Verdrag laat onverlet andere internationale regelingen waarbij Verdragsluitende Staten Partij zijn en die bepalingen bevatten over in dit Verdrag geregelde onderwerpen, tenzij een andersluidende verklaring wordt afgelegd door de Staten die Partij zijn bij een dergelijke regeling.

2. Dit Verdrag laat onverlet de mogelijkheid dat een of meer Verdragsluitende Staten overeenkomsten sluiten die ten aanzien van volwassenen die hun gewone verblijfplaats hebben in een van de Staten die Partij zijn bij dergelijke overeenkomsten bepalingen bevatten over bij dit Verdrag geregelde onderwerpen.
3. Overeenkomsten die door een of meer Verdragsluitende Partijen worden gesloten over onderwerpen die door dit Verdrag worden geregeld, doen in de betrekkingen van deze Staten met andere Verdragsluitende Staten geen afbreuk aan de toepassing van de bepalingen van dit Verdrag.
4. De voorgaande leden zijn eveneens van toepassing op eenvormige wetten die hun grondslag vinden in het bestaan van speciale banden van regionale of andere aard tussen de desbetreffende Staten.

Artikel 50

1. Het Verdrag is slechts van toepassing op maatregelen die zijn genomen in een Staat nadat het Verdrag ten aanzien van die Staat in werking is getreden.
2. Het Verdrag is van toepassing op de erkenning en de tenuitvoerlegging van maatregelen die zijn genomen nadat het in werking is getreden in de betrekkingen tussen de Staat waar de maatregelen zijn genomen en de aangezochte Staat.
3. Het Verdrag is vanaf het tijdstip waarop het in een Verdragsluitende Staat in werking treedt, van toepassing op vertegenwoordigingsbevoegdheden die eerder zijn verleend onder voorwaarden welke overeenstemmen met die genoemd in artikel 15.

Artikel 51

1. Mededelingen aan de Centrale Autoriteit of een andere autoriteit van een Verdragsluitende Staat worden gedaan in de oorspronkelijke taal en gaan vergezeld van een vertaling in de officiële taal of in een van de officiële talen van de andere Staat of, wanneer deze vertaling bezwaarlijk kan worden vervaardigd, van een vertaling in het Frans of in het Engels.
2. Een Verdragsluitende Staat kan echter, door het maken van het in artikel 56 bedoelde voorbehoud, bezwaar maken tegen het gebruik van hetzij het Frans, hetzij het Engels, doch niet tegen beide.

Artikel 52

De Secretaris-Generaal van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht roept periodiek een Bijzondere Commissie bijeen teneinde de praktische werking van het Verdrag te toetsen.

HOOFDSTUK VII – SLOTBEPALINGEN

Artikel 53

1. Het Verdrag staat open voor ondertekening door de Staten die op 2 oktober 1999 lid waren van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht.
2. Het Verdrag dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd en de akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring dienen te worden nedergelegd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken van het Koninkrijk der Nederlanden, depositaris van het Verdrag.

Artikel 54

1. Iedere andere Staat kan tot het Verdrag toetreden nadat het overeenkomstig artikel 57, eerste lid, in werking is getreden.
2. De akte van toetreding dient te worden nedergelegd bij de depositaris.
3. De toetreding heeft slechts gevolg in de betrekkingen tussen de toetredende Staat en die Verdragsluitende Staten die niet binnen zes maanden na de ontvangst van de in artikel 59, letter b, bedoelde kennisgeving bezwaar hebben gemaakt tegen de toetreding van deze Staat. Een dergelijk bezwaar kan ook door een Staat worden gemaakt op het tijdstip van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring indien deze na een toetreding plaatsvindt. Van elk bezwaar wordt aan de depositaris kennisgeving gedaan.

Artikel 55

1. Indien een Staat twee of meer territoriale eenheden heeft waarin verschillende rechtsstelsels van toepassing zijn betreffende in dit Verdrag geregelde aangelegenheden, kan hij op het tijdstip van ondertekening, bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding verklaren dat dit Verdrag op al deze territoriale eenheden of slechts op een of meer daarvan van toepassing is en kan hij te allen tijde deze verklaring wijzigen door een nieuwe verklaring af te leggen.
2. Elke verklaring wordt ter kennis gebracht van de depositaris en daarin worden uitdrukkelijk de territoriale eenheden vermeld waarop het Verdrag van toepassing is.
3. Indien een Staat geen verklaring aflegt krachtens dit artikel, is het Verdrag van toepassing op alle territoriale eenheden van die Staat.

Artikel 56

1. Elke Staat kan, uiterlijk op het tijdstip van de bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding, of op het tijdstip waarop de verklaring bedoeld in artikel 55 wordt afgelegd, het in artikel 51, tweede lid, bedoelde voorbehoud maken. Andere voorbehouden zijn niet toegestaan.
2. Elke Staat kan te allen tijde een gemaakt voorbehoud intrekken. De intrekking wordt ter kennis gebracht van de depositaris.
3. Het voorbehoud houdt op van kracht te zijn op de eerste dag van de derde kalendermaand na de in het voorgaande lid bedoelde kennisgeving.

Artikel 57

1. Het Verdrag treedt in werking op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van een termijn van drie maanden na de nederlegging van de derde akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring, bedoeld in artikel 53.
2. Vervolgens treedt het Verdrag in werking
 - a. voor iedere Staat die het Verdrag daarna bekrachtigt, aanvaardt of goedkeurt, op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van een termijn van drie maanden na de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding;
 - b. voor iedere Staat die toetreedt, op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van de termijn van drie maanden na afloop van de periode van zes maanden bedoeld in artikel 54, derde lid;
 - c. voor een territoriale eenheid waartoe het Verdrag overeenkomstig artikel 55 is uitgebreid, op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van een termijn van drie maanden na de kennisgeving bedoeld in dat artikel.

Artikel 58

1. Een Staat die Partij is bij het Verdrag kan dit opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving gericht aan de depositaris. De opzegging kan beperkt worden tot bepaalde territoriale eenheden waarop het Verdrag van toepassing is.
2. De opzegging wordt van kracht op de eerste dag van de maand volgend op het verstrijken van een termijn van twaalf maanden nadat de kennisgeving door de depositaris is ontvangen. Wanneer in de kennisgeving een langere opzegtermijn is aangegeven, wordt de opzegging van kracht na het verstrijken van zulk een langere termijn.

Artikel 59

De depositaris geeft de lidstaten van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht en de Staten die overeenkomstig artikel 54 zijn toegetreden, kennis van het volgende:

- a. de ondertekeningen, bekrachtigingen, aanvaardingen en goedkeuringen bedoeld in artikel 53;
- b. de toetredingen en de bezwaren tegen toetredingen bedoeld in artikel 54;
- c. de datum waarop het Verdrag in werking treedt overeenkomstig artikel 57;
- d. de verklaringen bedoeld in artikel 32, tweede lid, en artikel 55;
- e. de overeenkomsten bedoeld in artikel 37;
- f. het voorbehoud bedoeld in artikel 51, tweede lid, en de intrekking bedoeld in artikel 56, tweede lid;
- g. de opzeggingen bedoeld in artikel 58.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe naar behoren gemachtigd, dit Verdrag hebben ondertekend.

GEDAAN te 's-Gravenhage, op 13 januari 2000, in de Engelse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek, in een enkel exemplaar, dat zal worden nedergelegd in het archief van de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en waarvan langs diplomatieke weg een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift zal worden gezonden aan elk der Staten die op 2 oktober 1999 lid waren van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht.

35. CONVENTION SUR LA PROTECTION INTERNATIONALE DES ADULTES¹

(Conclue le 13 janvier 2000)

Les Etats signataires de la présente Convention,
 Considérant qu'il convient d'assurer dans les situations à caractère international la protection des adultes qui, en raison d'une altération ou d'une insuffisance de leurs facultés personnelles, ne sont pas en état de pourvoir à leurs intérêts,
 Désirant éviter des conflits entre leurs systèmes juridiques en matière de compétence, loi applicable, reconnaissance et exécution des mesures de protection des adultes,
 Rappelant l'importance de la coopération internationale pour la protection des adultes,
 Affirmant que l'intérêt de l'adulte ainsi que le respect de sa dignité et de sa volonté doivent être des considérations primordiales,
 Sont convenus des dispositions suivantes :

CHAPITRE I – CHAMP D'APPLICATION DE LA CONVENTION

Article premier

1. La présente Convention s'applique, dans les situations à caractère international, à la protection des adultes qui, en raison d'une altération ou d'une insuffisance de leurs facultés personnelles, ne sont pas en état de pourvoir à leurs intérêts.
2. Elle a pour objet :
 - a) de déterminer l'Etat dont les autorités ont compétence pour prendre des mesures tendant à la protection de la personne ou des biens de l'adulte ;
 - b) de déterminer la loi applicable par ces autorités dans l'exercice de leur compétence ;
 - c) de déterminer la loi applicable à la représentation de l'adulte ;
 - d) d'assurer la reconnaissance et l'exécution des mesures de protection dans tous les Etats contractants ;
 - e) d'établir entre les autorités des Etats contractants la coopération nécessaire à la réalisation des objectifs de la Convention.

Article 2

1. Au sens de la présente Convention, un adulte est une personne ayant atteint l'âge de 18 ans.
2. La Convention s'applique également aux mesures concernant un adulte qui n'avait pas atteint l'âge de 18 ans lorsqu'elles ont été prises.

¹ Cette Convention, y compris la documentation y afférente, est disponible sur le site Internet de la Conférence de La Haye de droit international privé (www.hcch.net), sous la rubrique « Conventions ». Concernant l'historique complet de la Convention, voir Conférence de La Haye de droit international privé, *Actes et documents de la Commission spéciale à caractère diplomatique (1999)*, tome II, *Protection des adultes* (ISBN 90-808014-1-0, 461 p.).

Article 3

Les mesures prévues à l'article premier peuvent porter notamment sur :

- a) la détermination de l'incapacité et l'institution d'un régime de protection ;
- b) la mise de l'adulte sous la sauvegarde d'une autorité judiciaire ou administrative ;
- c) la tutelle, la curatelle et les institutions analogues ;
- d) la désignation et les fonctions de toute personne ou organisme chargé de s'occuper de la personne ou des biens de l'adulte, de le représenter ou de l'assister ;
- e) le placement de l'adulte dans un établissement ou tout autre lieu où sa protection peut être assurée ;
- f) l'administration, la conservation ou la disposition des biens de l'adulte ;
- g) l'autorisation d'une intervention ponctuelle pour la protection de la personne ou des biens de l'adulte.

Article 4

1. Sont exclus du domaine de la Convention :

- a) les obligations alimentaires ;
- b) la formation, l'annulation et la dissolution du mariage ou d'une relation analogue ainsi que la séparation de corps ;
- c) les régimes matrimoniaux et les régimes de même nature applicables aux relations analogues au mariage ;
- d) les trusts et successions ;
- e) la sécurité sociale ;
- f) les mesures publiques de caractère général en matière de santé ;
- g) les mesures prises à l'égard d'une personne en conséquence d'infractions pénales commises par cette personne ;
- h) les décisions sur le droit d'asile et en matière d'immigration ;
- i) les mesures ayant pour seul objet de sauvegarder la sécurité publique.

2. Le paragraphe premier n'affecte pas, dans les matières qui y sont mentionnées, la qualité d'une personne à agir comme représentant de l'adulte.

CHAPITRE II – COMPETENCE

Article 5

1. Les autorités, tant judiciaires qu'administratives, de l'Etat contractant de la résidence habituelle de l'adulte sont compétentes pour prendre des mesures tendant à la protection de sa personne ou de ses biens.

2. En cas de changement de la résidence habituelle de l'adulte dans un autre Etat contractant, sont compétentes les autorités de l'Etat de la nouvelle résidence habituelle.

Article 6

1. Pour les adultes qui sont réfugiés et ceux qui, par suite de troubles survenant dans leur pays, sont internationalement déplacés, les autorités de l'Etat contractant sur le territoire duquel ces adultes sont présents du fait de leur déplacement exercent la compétence prévue à l'article 5, paragraphe premier.

2. La disposition du paragraphe précédent s'applique également aux adultes dont la résidence habituelle ne peut être établie.

Article 7

1. Sauf pour les adultes qui sont réfugiés ou qui, par suite de troubles survenant dans l'Etat de leur nationalité, sont internationalement déplacés, les autorités d'un Etat contractant dont l'adulte possède la nationalité sont compétentes pour prendre des mesures tendant à la protection de sa personne ou de ses biens, si elles considèrent qu'elles sont mieux à même d'apprécier l'intérêt de l'adulte et après avoir avisé les autorités compétentes en vertu des articles 5 ou 6, paragraphe 2.

2. Cette compétence ne peut être exercée si les autorités compétentes en vertu des articles 5, 6, paragraphe 2, ou 8 ont informé les autorités de l'Etat national de l'adulte qu'elles ont pris toutes les mesures requises par la situation ou décidé qu'aucune mesure ne devait être prise ou qu'une procédure est pendante devant elles.

3. Les mesures prises en vertu du paragraphe premier cessent d'avoir effet dès que les autorités compétentes en vertu des articles 5, 6, paragraphe 2, ou 8 ont pris des mesures requises par la situation ou ont décidé qu'il n'y a pas lieu de prendre des mesures. Ces autorités en informent les autorités ayant pris les mesures en application du paragraphe premier.

Article 8

1. Les autorités de l'Etat contractant ayant compétence en vertu des articles 5 ou 6, si elles considèrent que tel est l'intérêt de l'adulte, peuvent, de leur propre initiative ou à la demande de l'autorité d'un autre Etat contractant, requérir les autorités de l'un des Etats mentionnés au paragraphe 2 de prendre des mesures tendant à la protection de la personne ou des biens de l'adulte. La requête peut porter sur tout ou partie de cette protection.

2. Les Etats contractants dont une autorité peut être requise dans les conditions fixées au paragraphe précédent sont :

- a) un Etat dont l'adulte possède la nationalité ;
- b) l'Etat de la précédente résidence habituelle de l'adulte ;
- c) un Etat dans lequel sont situés des biens de l'adulte ;
- d) l'Etat dont les autorités ont été choisies par écrit par l'adulte pour prendre des mesures tendant à sa protection ;
- e) l'Etat de la résidence habituelle d'une personne proche de l'adulte disposée à prendre en charge sa protection ;
- f) l'Etat sur le territoire duquel l'adulte est présent, en ce qui concerne la protection de sa personne.

3. Dans le cas où l'autorité désignée en vertu des dispositions des paragraphes précédents n'accepte pas sa compétence, les autorités de l'Etat contractant ayant compétence en vertu des articles 5 ou 6 conservent la compétence.

Article 9

Les autorités d'un Etat contractant dans lequel se trouvent des biens de l'adulte sont compétentes pour prendre des mesures de protection relatives à ces biens, pour autant que ces mesures soient compatibles avec celles prises par les autorités compétentes en vertu des articles 5 à 8.

Article 10

1. Dans tous les cas d'urgence, les autorités de chaque Etat contractant sur le territoire duquel se trouvent l'adulte ou des biens lui appartenant sont compétentes pour prendre les mesures de protection nécessaires.

2. Les mesures prises en application du paragraphe précédent à l'égard d'un adulte ayant sa résidence habituelle dans un Etat contractant cessent d'avoir effet dès que les autorités compétentes en vertu des articles 5 à 9 ont pris les mesures exigées par la situation.

3. Les mesures prises en application du paragraphe premier à l'égard d'un adulte ayant sa résidence habituelle dans un Etat non contractant cessent d'avoir effet dans chaque Etat contractant dès qu'y sont reconnues les mesures exigées par la situation, prises par les autorités d'un autre Etat.

4. Les autorités ayant pris des mesures en application du paragraphe premier en informent, dans la mesure du possible, les autorités de l'Etat contractant de la résidence habituelle de l'adulte.

Article 11

1. A titre d'exception, les autorités d'un Etat contractant sur le territoire duquel l'adulte est présent sont compétentes pour prendre des mesures concernant la protection de la personne de l'adulte, ayant un caractère temporaire et une efficacité territoriale restreinte à cet Etat, pour autant que ces mesures soient

compatibles avec celles déjà prises par les autorités compétentes en vertu des articles 5 à 8 et après avoir avisé les autorités compétentes en vertu de l'article 5.

2. Les mesures prises en application du paragraphe précédent à l'égard d'un adulte ayant sa résidence habituelle dans un Etat contractant cessent d'avoir effet dès que les autorités compétentes en vertu des articles 5 à 8 se sont prononcées sur les mesures que pourrait exiger la situation.

Article 12

Sous réserve de l'article 7, paragraphe 3, les mesures prises en application des articles 5 à 9 restent en vigueur dans les limites qui sont les leurs, même lorsqu'un changement des circonstances a fait disparaître l'élément sur lequel était fondée la compétence, tant que les autorités compétentes en vertu de la Convention ne les ont pas modifiées, remplacées ou levées.

CHAPITRE III – LOI APPLICABLE

Article 13

1. Dans l'exercice de la compétence qui leur est attribuée par les dispositions du chapitre II, les autorités des Etats contractants appliquent leur loi.

2. Toutefois, dans la mesure où la protection de la personne ou des biens de l'adulte le requiert, elles peuvent exceptionnellement appliquer ou prendre en considération la loi d'un autre Etat avec lequel la situation présente un lien étroit.

Article 14

Lorsqu'une mesure prise dans un Etat contractant est mise en œuvre dans un autre Etat contractant, les conditions de son application sont régies par la loi de cet autre Etat.

Article 15

1. L'existence, l'étendue, la modification et l'extinction des pouvoirs de représentation conférés par un adulte, soit par un accord soit par un acte unilatéral, pour être exercés lorsque cet adulte sera hors d'état de pourvoir à ses intérêts, sont régies par la loi de l'Etat de la résidence habituelle de l'adulte au moment de l'accord ou de l'acte unilatéral, à moins qu'une des lois mentionnées au paragraphe 2 ait été désignée expressément par écrit.

2. Les Etats dont la loi peut être désignée sont les suivants :

- a) un Etat dont l'adulte possède la nationalité ;
- b) l'Etat d'une résidence habituelle précédente de l'adulte ;
- c) un Etat dans lequel sont situés des biens de l'adulte, pour ce qui concerne ces biens.

3. Les modalités d'exercice de ces pouvoirs de représentation sont régies par la loi de l'Etat où ils sont exercés.

Article 16

Les pouvoirs de représentation prévus à l'article 15, lorsqu'ils ne sont pas exercés de manière à assurer suffisamment la protection de la personne ou des biens de l'adulte, peuvent être retirés ou modifiés par des mesures prises par une autorité ayant compétence selon la Convention. Pour retirer ou modifier ces pouvoirs de représentation, la loi déterminée à l'article 15 doit être prise en considération dans la mesure du possible.

Article 17

1. La validité d'un acte passé entre un tiers et une autre personne qui aurait la qualité de représentant de l'adulte selon la loi de l'Etat où l'acte a été passé ne peut être contestée, ni la responsabilité du tiers engagée, pour le seul motif que l'autre personne n'avait pas la qualité de représentant en vertu de la loi désignée par les dispositions du présent chapitre, sauf si le tiers savait ou devait savoir que cette qualité était régie par cette loi.

2. Le paragraphe précédent ne s'applique que dans le cas où l'acte a été passé entre personnes présentes sur le territoire d'un même Etat.

Article 18

Les dispositions du présent chapitre sont applicables même si la loi qu'elles désignent est celle d'un Etat non contractant.

Article 19

Au sens du présent chapitre, le terme « loi » désigne le droit en vigueur dans un Etat, à l'exclusion des règles de conflit de lois.

Article 20

Le présent chapitre ne porte pas atteinte aux dispositions de la loi de l'Etat dans lequel la protection de l'adulte doit être assurée, dont l'application s'impose quelle que soit la loi qui serait autrement applicable.

Article 21

L'application de la loi désignée par les dispositions du présent chapitre ne peut être écartée que si cette application est manifestement contraire à l'ordre public.

CHAPITRE IV – RECONNAISSANCE ET EXECUTION

Article 22

1. Les mesures prises par les autorités d'un Etat contractant sont reconnues de plein droit dans les autres Etats contractants.

2. Toutefois, la reconnaissance peut être refusée :

a) si la mesure a été prise par une autorité dont la compétence n'était pas fondée sur un chef de compétence prévu ou conforme aux dispositions du chapitre II ;

b) si la mesure a été prise, hors le cas d'urgence, dans le cadre d'une procédure judiciaire ou administrative, sans qu'ait été donnée à l'adulte la possibilité d'être entendu, en violation des principes fondamentaux de procédure de l'Etat requis ;

c) si la reconnaissance est manifestement contraire à l'ordre public de l'Etat requis ou est contraire à une disposition de la loi de cet Etat dont l'application s'impose quelle que soit la loi qui serait autrement applicable ;

d) si la mesure est incompatible avec une mesure prise postérieurement dans un Etat non contractant qui aurait été compétent en vertu des articles 5 à 9, lorsque cette dernière mesure réunit les conditions nécessaires à sa reconnaissance dans l'Etat requis ;

e) si la procédure prévue à l'article 33 n'a pas été respectée.

Article 23

Sans préjudice de l'article 22, paragraphe premier, toute personne intéressée peut demander aux autorités compétentes d'un Etat contractant qu'il soit statué sur la reconnaissance ou la non-reconnaissance d'une mesure prise dans un autre Etat contractant. La procédure est régie par la loi de l'Etat requis.

Article 24

L'autorité de l'Etat requis est liée par les constatations de fait sur lesquelles l'autorité de l'Etat qui a pris la mesure a fondé sa compétence.

Article 25

1. Si les mesures prises dans un Etat contractant et qui y sont exécutoires comportent des actes d'exécution dans un autre Etat contractant, elles sont, dans cet autre Etat, déclarées exécutoires ou enregistrées aux fins d'exécution, sur requête de toute partie intéressée, selon la procédure prévue par la loi de cet Etat.
2. Chaque Etat contractant applique à la déclaration d'exequatur ou à l'enregistrement une procédure simple et rapide.
3. La déclaration d'exequatur ou l'enregistrement ne peuvent être refusés que pour l'un des motifs prévus à l'article 22, paragraphe 2.

Article 26

Sous réserve de ce qui est nécessaire pour l'application des articles qui précèdent, l'autorité de l'Etat requis ne procédera à aucune révision au fond de la mesure prise.

Article 27

Les mesures prises dans un Etat contractant, qui sont déclarées exécutoires ou enregistrées aux fins d'exécution dans un autre Etat contractant, y sont mises à exécution comme si elles avaient été prises par les autorités de cet autre Etat. La mise à exécution des mesures se fait conformément à la loi de l'Etat requis dans les limites qui y sont prévues.

CHAPITRE V – COOPERATION

Article 28

1. Chaque Etat contractant désigne une Autorité centrale chargée de satisfaire aux obligations qui lui sont imposées par la Convention.
2. Un Etat fédéral, un Etat dans lequel plusieurs systèmes de droit sont en vigueur ou un Etat ayant des unités territoriales autonomes est libre de désigner plus d'une Autorité centrale et de spécifier l'étendue territoriale ou personnelle de leurs fonctions. L'Etat qui fait usage de cette faculté désigne l'Autorité centrale à laquelle toute communication peut être adressée en vue de sa transmission à l'Autorité centrale compétente au sein de cet Etat.

Article 29

1. Les Autorités centrales doivent coopérer entre elles et promouvoir la coopération entre les autorités compétentes de leur Etat pour réaliser les objectifs de la Convention.
2. Elles prennent, dans le cadre de l'application de la Convention, les dispositions appropriées pour fournir des informations sur leur législation, ainsi que sur les services disponibles dans leur Etat en matière de protection de l'adulte.

Article 30

L'Autorité centrale d'un Etat contractant prend, soit directement, soit avec le concours d'autorités publiques ou d'autres organismes, toutes dispositions appropriées pour :

- a) faciliter les communications, par tous les moyens, entre les autorités compétentes dans les situations auxquelles s'applique la Convention ;
- b) aider, sur demande d'une autorité compétente d'un autre Etat contractant, à localiser l'adulte lorsqu'il paraît que celui-ci est présent sur le territoire de l'Etat requis et a besoin de protection.

Article 31

Les autorités compétentes d'un Etat contractant peuvent encourager, soit directement, soit par l'entremise d'autres organismes, l'utilisation de la médiation, de la conciliation ou de tout autre mode analogue permettant les ententes à l'amiable sur la protection de la personne ou des biens de l'adulte, dans les situations auxquelles s'applique la Convention.

Article 32

1. Lorsqu'une mesure de protection est envisagée, les autorités compétentes en vertu de la Convention peuvent, si la situation de l'adulte l'exige, demander à toute autorité d'un autre Etat contractant qui détient des informations utiles pour la protection de l'adulte de les lui communiquer.
2. Chaque Etat contractant peut déclarer que les demandes prévues au paragraphe premier ne pourront être acheminées que par l'intermédiaire de son Autorité centrale.
3. Les autorités compétentes d'un Etat contractant peuvent demander aux autorités d'un autre Etat contractant de prêter leur assistance à la mise en œuvre de mesures de protection prises en application de la Convention.

Article 33

1. Lorsque l'autorité compétente en vertu des articles 5 à 8 envisage le placement de l'adulte dans un établissement ou tout autre lieu où sa protection peut être assurée, et que ce placement aura lieu dans un autre Etat contractant, elle consulte au préalable l'Autorité centrale ou une autre autorité compétente de ce dernier Etat. Elle lui communique à cet effet un rapport sur l'adulte et les motifs de sa proposition sur le placement.
2. La décision de placement ne peut être prise dans l'Etat requérant si l'Autorité centrale ou une autre autorité compétente de l'Etat requis manifeste son opposition dans un délai raisonnable.

Article 34

Dans le cas où l'adulte est exposé à un grave danger, les autorités compétentes de l'Etat contractant dans lequel des mesures de protection de cet adulte ont été prises ou sont en voie de l'être, si elles sont informées du changement de résidence ou de la présence de l'adulte dans un autre Etat, avisent les autorités de cet Etat de ce danger et des mesures prises ou en cours d'examen.

Article 35

Une autorité ne peut demander ou transmettre des informations en application de ce chapitre si elle est d'avis qu'une telle demande ou transmission pourrait mettre en danger la personne ou les biens de l'adulte, ou constituer une menace grave pour la liberté ou la vie d'un membre de sa famille.

Article 36

1. Sans préjudice de la possibilité de réclamer des frais raisonnables correspondant aux services fournis, les Autorités centrales et les autres autorités publiques des Etats contractants supportent leurs frais découlant de l'application des dispositions du présent chapitre.
2. Un Etat contractant peut conclure des accords avec un ou plusieurs autres Etats contractants sur la répartition des frais.

Article 37

Tout Etat contractant pourra conclure avec un ou plusieurs autres Etats contractants des accords en vue de favoriser dans leurs rapports réciproques l'application du présent chapitre. Les Etats qui ont conclu de tels accords en transmettront une copie au depositaire de la Convention.

CHAPITRE VI – DISPOSITIONS GENERALES

Article 38

1. Les autorités de l'Etat contractant dans lequel une mesure de protection a été prise ou un pouvoir de représentation confirmé peuvent délivrer à toute personne à qui est confiée la protection de la personne ou des biens de l'adulte, à sa demande, un certificat indiquant sa qualité et les pouvoirs qui lui sont conférés.
2. La qualité et les pouvoirs indiqués par le certificat sont tenus pour établis, à la date du certificat, sauf preuve contraire.
3. Chaque Etat contractant désigne les autorités habilitées à établir le certificat.

Article 39

Les données personnelles rassemblées ou transmises conformément à la Convention ne peuvent être utilisées à d'autres fins que celles pour lesquelles elles ont été rassemblées ou transmises.

Article 40

Les autorités auxquelles des informations sont transmises en assurent la confidentialité conformément à la loi de leur Etat.

Article 41

Les documents transmis ou délivrés en application de la Convention sont dispensés de toute légalisation ou de toute formalité analogue.

Article 42

Chaque Etat contractant peut désigner les autorités à qui les demandes prévues aux articles 8 et 33 doivent être envoyées.

Article 43

1. Les désignations mentionnées aux articles 28 et 42 seront communiquées au Bureau Permanent de la Conférence de La Haye de droit international privé au plus tard à la date du dépôt de l'instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation de la Convention ou de l'adhésion à celle-ci. Les modifications de ces désignations seront également communiquées au Bureau Permanent.
2. La déclaration mentionnée à l'article 32, paragraphe 2, est faite au depositaire de la Convention.

Article 44

Un Etat contractant dans lequel des systèmes de droit ou des ensembles de règles différents s'appliquent en matière de protection de la personne ou des biens de l'adulte n'est pas tenu d'appliquer les règles de la Convention aux conflits concernant uniquement ces différents systèmes ou ensembles de règles.

Article 45

Au regard d'un Etat dans lequel deux ou plusieurs systèmes de droit ou ensembles de règles ayant trait aux questions régies par la présente Convention s'appliquent dans des unités territoriales différentes :

- a) toute référence à la résidence habituelle dans cet Etat vise la résidence habituelle dans une unité territoriale ;
- b) toute référence à la présence de l'adulte dans cet Etat vise la présence de l'adulte dans une unité territoriale ;
- c) toute référence à la situation des biens de l'adulte dans cet Etat vise la situation des biens de l'adulte dans une unité territoriale ;
- d) toute référence à l'Etat dont l'adulte possède la nationalité vise l'unité territoriale désignée par la loi de cet Etat ou, en l'absence de règles pertinentes, l'unité territoriale avec laquelle l'adulte présente le lien le plus étroit ;
- e) toute référence à l'Etat dont les autorités ont été choisies par l'adulte vise :
 - l'unité territoriale si l'adulte a choisi les autorités de cette unité territoriale ;
 - l'unité territoriale d'un Etat avec laquelle l'adulte présente le lien le plus étroit si l'adulte a choisi les autorités de cet Etat sans spécifier l'unité territoriale dans l'Etat ;
- f) toute référence à la loi d'un Etat avec lequel la situation présente un lien étroit vise la loi d'une unité territoriale avec laquelle la situation présente un lien étroit ;
- g) toute référence à la loi, à la procédure ou à l'autorité de l'Etat où une mesure a été prise vise la loi ou la procédure en vigueur dans cette unité territoriale ou l'autorité de l'unité territoriale dans laquelle cette mesure a été prise ;
- h) toute référence à la loi, à la procédure ou à l'autorité de l'Etat requis vise la loi ou la procédure en vigueur dans cette unité territoriale ou l'autorité de l'unité territoriale dans laquelle la reconnaissance ou l'exécution est invoquée ;
- i) toute référence à l'Etat de la mise en œuvre de la mesure de protection vise l'unité territoriale de la mise en œuvre de la mesure ;
- j) toute référence aux organismes ou autorités de cet Etat, autres que les Autorités centrales, vise les organismes ou autorités habilités à agir dans l'unité territoriale concernée.

Article 46

Pour identifier la loi applicable en vertu du chapitre III, lorsqu'un Etat comprend deux ou plusieurs unités territoriales dont chacune a son propre système de droit ou un ensemble de règles ayant trait aux questions régies par la présente Convention, les règles suivantes s'appliquent :

- a) en présence de règles en vigueur dans cet Etat identifiant l'unité territoriale dont la loi est applicable, la loi de cette unité s'applique ;
- b) en l'absence de telles règles, la loi de l'unité territoriale définie selon les dispositions de l'article 45 s'applique.

Article 47

Pour identifier la loi applicable en vertu du chapitre III, lorsqu'un Etat comprend deux ou plusieurs systèmes de droit ou ensembles de règles applicables à des catégories différentes de personnes pour les questions régies par la présente Convention, les règles suivantes s'appliquent :

- a) en présence de règles en vigueur dans cet Etat identifiant laquelle de ces lois est applicable, cette loi s'applique ;
- b) en l'absence de telles règles, la loi du système ou de l'ensemble de règles avec lequel l'adulte présente le lien le plus étroit s'applique.

Article 48

Dans les rapports entre les Etats contractants, la présente Convention remplace la *Convention concernant l'interdiction et les mesures de protection analogues*, signée à La Haye le 17 juillet 1905.

Article 49

1. La Convention ne déroge pas aux instruments internationaux auxquels des Etats contractants sont Parties et qui contiennent des dispositions sur les matières réglées par la présente Convention, à moins qu'une déclaration contraire ne soit faite par les Etats liés par de tels instruments.
2. La Convention n'affecte pas la possibilité pour un ou plusieurs Etats contractants de conclure des accords qui contiennent, en ce qui concerne les adultes résidant habituellement dans l'un des Etats Parties à de tels accords, des dispositions sur les matières réglées par la présente Convention.
3. Les accords à conclure par un ou plusieurs Etats contractants sur des matières réglées par la présente Convention n'affectent pas, dans les rapports de ces Etats avec les autres Etats contractants, l'application des dispositions de la présente Convention.
4. Les paragraphes précédents s'appliquent également aux lois uniformes reposant sur l'existence entre les Etats concernés de liens spéciaux, notamment de nature régionale.

Article 50

1. La Convention ne s'applique qu'aux mesures prises dans un Etat après l'entrée en vigueur de la Convention pour cet Etat.
2. La Convention s'applique à la reconnaissance et à l'exécution des mesures prises après son entrée en vigueur dans les rapports entre l'Etat où les mesures ont été prises et l'Etat requis.
3. La Convention s'applique à compter de son entrée en vigueur dans un Etat contractant aux pouvoirs de représentation conférés antérieurement dans des conditions correspondant à celles prévues à l'article 15.

Article 51

1. Toute communication à l'Autorité centrale ou à toute autre autorité d'un Etat contractant est adressée dans la langue originale et accompagnée d'une traduction dans la langue officielle ou l'une des langues officielles de cet Etat ou, lorsque cette traduction est difficilement réalisable, d'une traduction en français ou en anglais.
2. Toutefois, un Etat contractant pourra, en faisant une réserve conformément à l'article 56, s'opposer à l'utilisation soit du français, soit de l'anglais.

Article 52

Le Secrétaire général de la Conférence de La Haye de droit international privé convoque périodiquement une Commission spéciale afin d'examiner le fonctionnement pratique de la Convention.

CHAPITRE VII – CLAUSES FINALES

Article 53

1. La Convention est ouverte à la signature des Etats qui étaient Membres de la Conférence de La Haye de droit international privé le 2 octobre 1999.
2. Elle sera ratifiée, acceptée ou approuvée et les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés auprès du Ministère des Affaires Etrangères du Royaume des Pays-Bas, dépositaire de la Convention.

Article 54

1. Tout autre Etat pourra adhérer à la Convention après son entrée en vigueur en vertu de l'article 57, paragraphe 1.
2. L'instrument d'adhésion sera déposé auprès du dépositaire.
3. L'adhésion n'aura d'effet que dans les rapports entre l'Etat adhérent et les Etats contractants qui n'auront pas élevé d'objection à son encontre dans les six mois après la réception de la notification prévue à l'article 59, lettre *b*). Une telle objection pourra également être élevée par tout Etat au moment d'une ratification, acceptation ou approbation de la Convention, postérieure à l'adhésion. Ces objections seront notifiées au dépositaire.

Article 55

1. Un Etat qui comprend deux ou plusieurs unités territoriales dans lesquelles des systèmes de droit différents s'appliquent aux matières régies par la présente Convention pourra, au moment de la signature, de la ratification, de l'acceptation, de l'approbation ou de l'adhésion, déclarer que la Convention s'appliquera à toutes ses unités territoriales ou seulement à l'une ou à plusieurs d'entre elles, et pourra à tout moment modifier cette déclaration en faisant une nouvelle déclaration.
2. Ces déclarations seront notifiées au dépositaire et indiqueront expressément les unités territoriales auxquelles la Convention s'applique.
3. Si un Etat ne fait pas de déclaration en vertu du présent article, la Convention s'appliquera à l'ensemble du territoire de cet Etat.

Article 56

1. Tout Etat contractant pourra, au plus tard au moment de la ratification, de l'acceptation, de l'approbation ou de l'adhésion, ou au moment d'une déclaration faite en vertu de l'article 55, faire la réserve prévue à l'article 51, paragraphe 2. Aucune autre réserve ne sera admise.
2. Tout Etat pourra, à tout moment, retirer la réserve qu'il aura faite. Ce retrait sera notifié au dépositaire.
3. L'effet de la réserve cessera le premier jour du troisième mois du calendrier après la notification mentionnée au paragraphe précédent.

Article 57

1. La Convention entrera en vigueur le premier jour du mois suivant l'expiration d'une période de trois mois après le dépôt du troisième instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation prévu par l'article 53.
2. Par la suite, la Convention entrera en vigueur :
 - a) pour chaque Etat ratifiant, acceptant ou approuvant postérieurement, le premier jour du mois suivant l'expiration d'une période de trois mois après le dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion ;
 - b) pour chaque Etat adhérent, le premier jour du mois suivant l'expiration d'une période de trois mois après l'expiration du délai de six mois prévu à l'article 54, paragraphe 3 ;
 - c) pour les unités territoriales auxquelles la Convention a été étendue conformément à l'article 55, le premier jour du mois suivant l'expiration d'une période de trois mois après la notification visée dans cet article.

Article 58

1. Tout Etat Partie à la Convention pourra dénoncer celle-ci par une notification adressée par écrit au dépositaire. La dénonciation pourra se limiter à certaines unités territoriales auxquelles s'applique la Convention.
2. La dénonciation prendra effet le premier jour du mois suivant l'expiration d'une période de douze mois après la date de réception de la notification par le dépositaire. Lorsqu'une période plus longue pour la prise d'effet de la dénonciation est spécifiée dans la notification, la dénonciation prendra effet à l'expiration de la période en question.

Article 59

Le dépositaire notifiera aux Etats membres de la Conférence de La Haye de droit international privé, ainsi qu'aux Etats qui auront adhéré conformément aux dispositions de l'article 54 :

- a) les signatures, ratifications, acceptations et approbations visées à l'article 53 ;
- b) les adhésions et les objections aux adhésions visées à l'article 54 ;
- c) la date à laquelle la Convention entrera en vigueur conformément aux dispositions de l'article 57 ;
- d) les déclarations mentionnées aux articles 32, paragraphe 2, et 55 ;
- e) les accords mentionnés à l'article 37 ;
- f) la réserve visée à l'article 51, paragraphe 2, et son retrait prévu à l'article 56, paragraphe 2 ;
- g) les dénonciations visées à l'article 58.

En foi de quoi, les soussignés, dûment autorisés, ont signé la présente Convention.

Fait à La Haye, le 13 janvier 2000, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire, qui sera déposé dans les archives du Gouvernement du Royaume des Pays-Bas et dont une copie certifiée conforme sera remise, par la voie diplomatique, à chacun des Etats membres de la Conférence de La Haye de droit international privé.